

Kim Hải

Trái tim vĩnh cửu

Chương 1

HÀNH TINH LẠ

Tôi tỉnh lại trong tình trạng của một người vừa bị đánh thức giữa cơn ác mộng . Trời lạnh lạnh .Mắt tôi vẫn còn nặng trĩu . Hình như tôi vừa trải qua một giấc mơ kinh hoàng ,và hình như có một chuyện gì đó đang chờ tôi .Chuyến du hành thực tập cuối nămTôi sực nhớ ...Ôi , có lẽ tôi bị trễ mất ..Hoảng hốt, tôi vùng dậy . Một cơn đau nhói khủng khiếp ở cánh tay trái khiến tôi phải kêu thét lên ,đồng lúc mắt tôi mở ra nhìn thấy quang cảnh hỗn độn đầy mảnh vỡ bao quanh .Như ánh chớp xé tan đám mây dày bịt trong đầu ,tôi hoảng hốt nhớ lại . Chúng tôi đã khởi hành được hơn một tuần , rồi con tàu gặp sự cố ,va chạm , tiếng nổ ,dồn ép ,thieu đốt và tiếp đó là khoảng tối sâu cho đến bây giờ . .

Các thành viên khác ở đâu rồi ? Giáo sư Đại Nam ,Kỹ sư Tuấn Quang , Tụ Lực và Triều My ...

Tôi kêu to lạc giọng :

- Thầy ơi ,chú Quang ơi, Tự Lực ,Triều My ơi ..Ai cứu chúng tôi với
...

Chỉ có vài tiếng lụp bụp khó hiểu của một bộ phận nào đó trong phòng máy trả lời . Sợ hãi cùng cực ,tôi như hóa đá trên ghế ,tưởng tượng đến cái chết dần đến với mình trong thời gian sắp tới . Không thể thế được . .Phải nghĩ ra một cách gì đó để thoát khỏi cái chết . Tôi cố nhớ lại những bài học thoát hiểm , nhưng chẳng nhớ được gì bởi bọn sinh viên chúng tôi vốn coi thường những giờ học thực tập thoát hiểm .Có gì quan trọng khi tất cả đã được lập trình và điều khiển từ trung tâm . Khả năng bị nạn chiếm xác suất dưới 0,1% .Đây là một con tàu thực tập nên hành trình của nó luôn luôn được kiểm soát chặt chẽ và chỉ bay trong hành lang an toàn theo quy định của Hiệp hội du hành .

- Hãy giữ bình tĩnh trước mọi tình huống dù xấu nhất . Luôn luôn chúng ta sẽ biết phải làm thế nào để tháo gỡ vấn đề mỗi khi gặp khó khăn .Đó là bản năng quý nhất của con người .

Câu dặn dò của thầy Đại Nam trong tiết học cuối cùng trước khi lên đường bỗng hiển hiện từng lời .Tôi lập lại như niệm bùa :

- Hãy giữ bình tĩnh .Hãy giữ bình tĩnh ...

Quả thật ,trái tim tôi đã bót đập hơn .Tôi nhìn quanh cố tìm hiểu tình trạng của mình . Tay chân tôi đang bị khóa chặt bởi đai an toàn . Nút mở ngay ghế chỗ bàn tay trái .Nhưng nếu tôi nhúc nhích dù chỉ một chút thôi , thì cánh tay đau buốt khiến mọi cử động bị tê liệt . Tôi nằm ngửa trên ghế tuyệt vọng .Đèn tín hiệu thoát hiểm nhấp nháy liên tục ,nhưng hệ thống đèn chiếu sáng trên tàu đã tắt ngấm . Tuy vậy lòng

tàu vẫn sáng và mát . Đến lúc này tôi mới sức nhìn ra cửa sổ khoang tàu . . Một lỗ vỡ lớn và chính từ nơi đó ánh sáng tràn vào ,thứ ánh sáng của một buổi bình minh đến sớm . Tôi còn nhìn thấy một khoảng trời xanh với những đám mây trắng lơ lửng . Ánh sáng và bầu trời khiến tôi thở phào .Bao nhiêu âu lo tan biến . Thì ra tàu chúng tôi đã rơi trở về trái đất . Chẳng bao lâu nữa ,đội người máy cứu hộ sẽ xuất hiện .

Tôi an tâm .Giờ đây nỗi lo lắng của tôi chỉ hướng về phía giáo sư và các bạn .

Bỗng có tiếng rên khẽ ,tôi mừng rỡ nhồm dậy .Cơn đau nhói khiến tôi kêu thét lên .

Tiếng của giáo sư Đại Nam mệt nhọc ,lo lắng :

- Ai bị thương vậy ..

- Em , Em là Hoàng Nam đây thầy . Hình như em bị gãy tay ...

Tách-Tách ...Tách tách..tách tách.... Tiếng mở đai an toàn vang lên ..và trước mặt tôi đông đủ mọi người đang nhìn xuống .Các gương mặt còn chưa hết bàng hoàng

- Cậu bị thương ?

Triều My run run hỏi .Tôi gạt đầu nhấn mặt dù cho cơn đau đã biến mất .

Tự Lực thận trọng mở khóa đai an toàn cho tôi trong khi chú Quang tìm kiếm những vết thương .

-Không có dấu hiệu gãy xương . Có lẽ bị trật khớp ..Đúng rồi ..chỗ này ...

Tự Lực nhanh nhẩu :

-Để em ..

Trong lúc tôi chưa kịp nói lời nào nó đã thô bạo nắm tay tôi giật mạnh

.

-Cốp

Mắt tôi tóe hào quang ,nhưng sau đó là sự ê ẩm dễ chịu . Giáo sư

Đại Nam cười :

- Nào ,dậy đi ,bộ nằm vạ sao ?Chúng ta kiếm đường về nhà .

Tự Lực thắc mắc :

- Mình không đợi đợi cứu hộ sao ?

Giáo sư lắc đầu :

- Nhìn kia , trời chỉ mới mờ sáng . Trong khi chờ đợi chúng ta ra ngoài cho giãn gân cốt và cũng để xem mình rơi xuống tỉnh nào .Biết đâu thầy trò mình có một chuyến du lịch sinh thái bất đắc dĩ .

Trong khi kỹ sư Quang đang loay hoay với cánh cửa thoát hiểm bị kẹt vì một mảnh vỡ ,tôi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài . Đó là một buổi sáng tuyệt đẹp .Mặt trời dội nắng xuống cánh rừng tạo thành một thảm hoa nắng lung linh trên nền lá cỏ . Tôi reo lên :

- Tớ đã định hướng được rồi . Bên này là hướng Đông ..

Triều My đứng ngấm rùng ở cửa sổ bên kia .Cô bé cười rộ lên chế giễu :

- Cậu bị choáng hả ? Bên này mới là hướng Đông .

Đúng là cô bé hậu đậu . Bao giờ đi thi,cậu ấy cũng dưới trung bình môn địa hình . Chỉ có định hướng thôi mà vẫn không xong .Tôi nhại lại :

- Cậu bị choáng hả ? Có bài học vỡ lòng từ năm mẫu giáo mà cậu đã quên .Phía mặt trời mọc là hướng Đông ,học lại đi .

- Mặt trời mọc ,đúng vậy ,mặt trời đang mọc ..có cần tớ tả cảnh cho

cậu nghe không ?

Bực mình tôi gắt :

- Cậu điên rồi .Bên này mới là hướng đông ...Tự Lực ...

Tự Lực chạy lại chỗ tôi :

- Ủ ,là hướng Đông ..

- Cậu qua đây đi .Tức chết đi được .

Tự Lực chạy qua chỗ Triều My ,nhưng thay vì xác định , thì Lực há hốc mồm ,mắt mở to vừa ngạc nhiên vừa hốt hoảng .

- Thầy ..Thầy ơi ..

Tự Lực vừa kêu vừa chỉ tay sang phía tôi rồi sang phía Triều My .

Giáo sư Nam và Kỹ sư Quang bỏ dở công việc chạy lại . Họ lúc thì đến bên tôi,lúc đến bên Triều My nhanh như một con thoi . Rồi bất chợt cả hai quy xuống ,ôm đầu bất động .

Chú Quang thều thào như người đoản hơi :

- Đây không phải là trái đất .

Tôi mở to mắt khiếp hãi nhìn chú Quang . Nỗi sợ này ,tôi chưa từng trải qua ,chưa từng biết đến . Mọi người đều im lặng và bất động .

Rất lâu sau đó ,giáo sư Đại Nam đứng lên , mỉm cười nói , giọng nhẹ nhàng ,tự nhiên như đang giảng bài trong lớp :

- Nào , các nhà khoa học tương lai , chúng ta phải vui mừng mới phải ,chúng ta đã không rơi vào một hành tinh khô khốc,hoang mạc ,không oxy .Điều may mắn trước tiên là chúng ta có thể sống được dù phi thuyền có vỡ nát . May mắn thứ hai là chúng ta tình cờ khám phá ra một hành tinh có sự sống ,điều mà các nhà khoa học hàng nghìn năm nay cố gắng tìm kiếm mà không được .

Kỹ sư Quang nở nụ cười gượng gạo :

- Nhưng chúng ta không biết nền văn minh ở đây tiến triển ở mức độ

nào ? Liệu có kiếm được một vật liệu cần thiết để sửa chữa con tàu hay không ? Nếu hành tinh này chỉ mới ở thời sơ khai ..

Triều My ôm mặt :

- Thời khủng long ..?

Tự Lực tưởng tượng :

- Thời các bộ lạc ăn thịt người ...

Tôi hơi bức mình vì sự tưởng tượng mang tính chất đe dọa , nói chen vào :

- Các cậu chỉ nghĩ linh tinh ,nếu đây là một hành tinh có nền văn minh như chúng ta thì sao ? Tớ chỉ thắc mắc không biết họ có giống chúng ta hay không ?

Giáo sư Đại Nam đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nói :

- Chúng ta không loại trừ tình huống nào ,xấu cũng như tốt .Nhưng theo thầy ,hành tinh này khá phát triển . Chẳng phải thời khủng long hoặc đồ đá đâu . Các em nhìn ra ngoài và chú ý xem . Họ biết trồng rừng và có chương trình bảo vệ môi trường cực tốt .

Quả thực như lời giáo sư nói ,các cây rừng có cùng chiều cao , khoảng cách và phát triển theo thứ tự từng tầng rất hoàn hảo.Điều đó lý giải tại sao chúng tôi có thể nhìn thấy mặt trời và ánh nắng trong rừng già .

- Chúng ta phải làm gì đây , thưa giáo sư .?

Giáo sư Đại Nam im lặng suy nghĩ. Mái tóc bạc của ông cúi xuống ,đăm chiêu

- Trước tiên , chúng ta phải chờ đợi . Nếu khoa học của họ phát triển như chúng ta ,giờ này có lẽ họ đã biết đến sự hiện diện của chúng ta rồi . Còn nếu họ có trình độ thấp hơn trái đất , chúng ta phải tìm đến họ .

- Họ sẽ đối xử với chúng ta như thế nào ?
- Họ có hiểu ngôn ngữ của chúng ta không ?
- Văn hóa ,phong tục của họ ..mình chẳng biết gì hết ..

Giáo sư Đại Nam nghiêm nghị nói :

- Tất cả đều có thể .Nhưng tôi đề nghị với tất cả các bạn , vì chúng ta không biết sự sống ở đây đã có kinh nghiệm gì về sự xuất hiện của một sự sống ì khác từ một thiên hà hàng xóm chưa ,nên thái độ của chúng ta ở lần gặp gỡ đầu tiên này hết sức quan trọng . Hòa bình sẽ được đáp trả bằng hòa bình .Thân thiện sẽ được đáp trả bằng thân thiện . Còn về tập quán ,phong tục ,chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến , nhưng luôn luôn chúng ta phải chứng tỏ được những nét ưu việt của con người trái đất trong cách ứng xử ở các mối quan hệ giữa người và người, không kỳ thị ,không phân biệt dù họ hiện ra trước chúng ta dưới hình dạng như thế nào đi nữa . Nếu chúng ta không làm được ,thà cứ chết rục trong con tàu này . Các bạn có đồng ý như vậy không ?

Chưa bao giờ giáo sư Nam lên lớp chúng tôi nhiều như vậy . Nhưng chúng tôi lắng nghe ông với lòng kính trọng và sự thấu hiểu rõ ràng về mức độ quan trọng của những lời dặn dò này . Chúng tôi không trả lời mà siết chặt tay nhau thành vòng tròn với ánh mắt đầy quyết tâm . Tự Lực nắm bắt :

- Đây là bài thực tập không có trong chương trình .

Thầy Nam cười :

- Đúng vậy . Còn bây giờ ,nhờ kỹ sư Quang mở cánh cửa tàu .Các em kiểm tra lại hệ thống liên lạc ,thử cố gắng sửa chữa xem ...

Hai tiếng đồng hồ trôi qua . Đồng hồ trên tay tôi chỉ 10 giờ đêm

.Nhưng ở đây là ban ngày . Chúng tôi vẫn không thể nào khôi phục

lại năng lượng cho con tàu . Các hệ thống liên lạc vô tuyến liên tục phát ra những tiếng rít man rợ khiến Triều My kinh hải tấp máy . Kỹ sư Quang mồ hôi đầm đìa trên mặt ,cố kích hoạt khối uranium trong bầu pha lê hình lục giác ,nhưng anh hoàn toàn bất lực .

- Con tàu bị hư hỏng nặng rồi .Chúng cần nhiều thời gian để sửa những chỗ hư .

Tự Lực hấp tấp hỏi :

- Bao giờ mới xong ? Tụi cháu sẽ phụ chú .

Kỹ sư Quang lắc đầu ;

- Chúng ta cần một lượng uranium bổ sung để kích hoạt lò phản ứng .

Anh giải thích tiếp :

-Lẽ ra các con tàu đều có năng lượng dự phòng ,nhưng vì đây là tàu thực tập .Trên lý thuyết ,chúng ta không đi ra ngoài bán kính 500 năm ánh sáng . Trong khi năng lượng con tàu này đủ để đi tới thiên hà bạn cách xa ta 3.500 năm ánh sáng .

Tự Lực rên rỉ :

- Ôi trời ,chỉ có 3.500 năm . Đây là con tàu phế thải rồi . Nó già cỗi thế kia ..

Giáo sư Đại Nam đột nhiên cười lớn :

- Thôi,đừng đứng đó mà rên rỉ . Chúng ta đi ra ngoài đi ..

Thì ra trong lúc chúng tôi đứng đó than thở thì giáo sư đã mở được cánh cửa bằng cái tuộc na vít cổ lỗ của riêng ông thường để vận sát con tán ở gong kính lão . Nhân tiện đây ,xin được nói một chút về người thầy đáng kính của chúng tôi . Ông là một nhà bác học uyên thâm nhất của Việt Nam và là một trong những người hiếm hoi có chân trong Hội Hàn Lâm khoa học không gian vũ trụ . Vì lý do tuổi tác

,ông không còn làm việc thường trực trên các trạm không gian liên hành tinh mà dành thời gian đào tạo cho các sinh viên của trường Đại Học Không gian Việt Nam . Là một nhà giáo tận tâm ,một nhà khoa học lừng lẫy ,nhưng ông sống rất giản dị và tỏ ra yêu thích nghề gò đầu trẻ . Ông sống cô độc ,không vợ con ,nghiêm khắc và rất ghét các cơ quan truyền thông .Người ta đồn rằng là một nhà khoa học ,nhưng ông không bao giờ sử dụng máy móc hiện đại trong căn nhà riêng của mình . Tuy nhiên ,trên cương vị người thầy ,ông thật hoàn hảo .

Cánh cửa bật ra . Gió rừng tràn vào ,tinh khiết ,mát lạnh khiến mọi người bốt căng thẳng .Triều My hỏi :

- Thừa thầy chúng ta có nên đem theo một ít thực phẩm .
- Nước uống ?

Giáo sư cười khoát tay :

- Thầy không thích những viên thực phẩm .Nhưng nước thì cần .Tuy nhiên không đáng lo vì ta nghe có tiếng suối chảy đâu đây .

Tôi lắng tai nghe .Đúng là có tiếng suối reo đâu đó . Kỹ sư Quang đứng cạnh tôi .Tay chú ấy cầm một cái máy cưa nhỏ chạy pin .Chú nói :

- Cũng cần có một cái gì đó để khai quang đường đi .

Rồi chú thì thâm bên tai tôi :

- Để tự vệ nữa . Chú cảm thấy bất an .

Tôi định nhắc chú là giáo sư cấm xử dụng bất cứ dụng cụ nào với ý đồ làm hại ai đó ,nhưng nghĩ lại ,giữa khu rừng bát ngát này ,quyền tự vệ của chú Quang cũng chẳng có hại gì .

- Trước hết chúng ta nên tìm đến con suối .

Chẳng có gì khó khăn bởi tiếng suối reo càng lúc càng gần hơn . Đất

dưới chân mềm và ẩm dần . Rừng bỗng thưa đi rồi trước mắt chúng tôi con suối chói lòa phản chiếu ánh sáng của hai mặt trời .

- Ôi, trời ..

Tất cả chúng tôi đều đứng như trời trồng kể cả giáo sư Đại Nam , mặc dù trước khi rời tàu chúng tôi đều chuẩn bị tư tưởng là mình sẽ đối mặt với những điều lạ lùng nhất - Họ đấy ...

Trái tim vĩnh cửu

Chương 2

HỌ KHÔNG GIỐNG LOÀI NGƯỜI ?

Bên kia con suối ,một hàng rào người đứng đó tự bao giờ .Họ đứng kè nhau trong bộ đồng phục màu xám ,im lặng ,vô cảm , và không tỏ bất cứ thái độ gì ,dù ngạc nhiên hay thù nghịch . Họ nhìn chúng tôi với dáng điệu rõ ràng rằng chúng tôi không được bước qua con suối nếu không được phép . Hoặc có lẽ họ đang chờ đợi một ai đó cấp cao hơn hay là một mệnh lệnh từ người đội trưởng .

Giáo sư Nam đưa hai tay lên cao ,chầm rãi nói thật to,và rõ ràng :

- Chúng tôi là người của trái đất . Chúng tôi hoàn toàn thân thiện .

Hàng rào người vẫn không lên tiếng .

Kỹ sư Quang kêu nhỏ :

-Trời ơi , họ bao vây chúng ta và chờ đợi chúng ta ra nộp mạng đây mà .

Câu than của kỹ sư Quang khiến tôi lo lắng một chút ,nhưng hình dáng giống con người của họ khiến tôi cảm thấy an tâm . Có lẽ giữa chúng tôi với họ ,ngôn ngữ bất đồng .Vậy thì tại sao chúng tôi không dùng âm nhạc để diễn tả lòng yêu chuộng hòa bình của người trái đất . Nghĩ vậy ,tôi chu miệng huýt gió một khúc biến tấu nhạc đồng quê quen thuộc diễn tả một lễ hội vui tươi và hòa bình của làng quê Việt Nam . Tự Lược hòa theo .

Thình lình ,hàng rào người tách đôi , ba người đàn ông mặc cô-lê đen bước ra từ một chiếc xe nhỏ ,không mui ,màu xanh lục ,loại có thể di chuyển trên mọi địa hình .Họ nói với chúng tôi,gọng to đã

được khuyếch đại :

- Chào mừng các ông đến với hành tinh Al-pha .

Đó không phải tiếng Anh ,cũng không phải tiếng Pháp hoặc Tây Ban Nha mà là sự pha trộn giống hệt Quốc tế ngữ với một ngữ điệu du dương như hát ,nhưng đủ để chúng tôi hiểu họ nói gì . Rào cản có thể là đầu mối của sự hiểu lầm không còn ,chúng tôi thở phào ,trong khi giáo sư Đại Nam tóm tắt thật rành rọt mục đích chuyến đi của chúng tôi,sự cố bất ngờ khiến chúng tôi lạc đường và rơi xuống Al-pha .Chúng tôi hy vọng hành tinh Al-pha sẽ giúp chúng tôi sửa chữa con tàu để có thể trở về nhà càng sớm càng tốt .

- Chúng tôi không có quyền .Vì vậy xin mời các ông theo chúng tôi về thành phố .Ở đó Hội đồng tối cao sẽ quyết định giúp đỡ các ông như thế nào .

Ông ta khoát tay , một người mặc đồng phục xám đẩy từ trong xe một cái hộp sắt dài nhắm về phía chúng tôi rồi bấm nút .

Kỹ Sư Quang la to :

- Nằm xuống ..

Phản xạ,chúng tôi ôm đầu nằm xuống .Kỹ sư Quang nằm đè lên người giáo sư Nam . Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra ngoài một chiếc cầu nhỏ rộng cỡ 30 phân bắt nổi từ bờ bên này đến bờ bên kia của con suối .

Tự Lực cười toe :

- Chú Quang làm em tưởng bị tấn công .

Triều My thì reo lên thích thú .

- Thật tuyệt vời , bắt một cái cầu chưa đầy một phút . Đáng đưa vào kỷ lục Guinness .

Giáo sư Đại Nam lẩm bẩm :

- Hình như trình độ khoa học của họ hơn trái đất nhiều lắm .

- Xin mời quý vị qua cầu . Sẽ có xe đưa quý vị về thành phố .

Khi khu rừng đã lùi lại phía sau,trước mặt chúng tôi là một sân bay rộng lớn . Tôi vẫn tự hào với sân bay Việt Nam ,đứng thứ tư toàn cầu ,và là một trong những sân bay hiếm hoi mà các tàu vũ trụ có thể đáp xuống an toàn . Vậy mà so với những gì trước mắt ,tôi hoàn toàn không thể tưởng tượng ra . Ấn tượng đầu tiên là tòa nhà vĩ đại ,cao hơn cả tòa nhà cao tầng nổi tiếng nhất của Malaysia ,nằm ngay trung tâm sân bay mà tôi đoán là đài không lưu của phi trường . Hơn chục đường băng phẳng phiu ,màu cam rực rỡ phát xuất từ đài không lưu tỏa ra tứ phía .Kết nối những đường băng màu cam là những đường băng nhỏ hơn ,màu xanh và tím sậm , chạy song song như mạng nhện Trên sân bay hàng trăm con tàu đang lượn vòng có hình dáng

tròn ,dẹt với những ô cửa lồi phát sáng .

Giáo sư Đại Nam lẩm bẩm :

- Ta chưa bao giờ trông thấy một sân bay như vậy .

Tôi thắc mắc :

- Làm sao mà các phi cơ có thể chạy trên những đường băng ngang dọc mà không bị tai nạn ?

Nhưng tôi không có thời giờ để tìm hiểu vì đoàn xe đã vào một con đường hầm khá rộng .Giống như đường băng ,đường hầm cũng có vô số những đường ngang và sắc màu rực rỡ. Thầy Nam nhẹ nhàng hỏi :

- Xin lỗi ,các ông định đưa chúng tôi đi đâu ?

- Về thủ đô .

- Đi máy bay ? nhưng sao lại đi bằng đường hầm ? Chẳng phải chúng tôi đã đến sân bay lúc nãy ?

- Vâng , chúng ta vẫn còn ở trong sân bay

- Xe dừng .Tôi và thầy Nam xuống xe đứng trước một cánh cửa màu bạc .Đằng sau chúng tôi ,kỹ sư Quang ,Tự Lực và Triều My đang xuống xe .Sắc mặt ai cũng đầy vẻ hoang mang lo lắng .

Chợt cánh cửa phía trước mở ra , một cô gái mặc đồng phục màu xám ra hiệu cho chúng tôi bước vào ... Thì ra đây là một cái thang máy .Một thoáng sau, cửa lại mở và chúng tôi thấy mình đang ở trong một căn phòng hình cầu với vô số những đèn ,màn hình và những chiếc ghế da .

- Chào mừng quý khách đã đến với chuyến bay ALPHA 25 DH của hãng hàng không "Tối ưu An Pha ".

Những tiếp viên mặc đồng phục màu xanh lục đến bên chúng tôi ,dịu dàng ấn chúng tôi ngồi xuống ghế rồi cài giây an toàn . Các cử động của họ đồng bộ như được thao dượt từ trước . Màn hình trước mắt chúng tôi nhấp nháy báo những thông số kỹ thuật . Chỉ có kỹ sư Quang là chăm chú dán mắt vào những con số ấy ,còn ba chúng tôi có cảm giác mình đang trong một chuyến du lịch tuyệt vời đầy bí ẩn . Chúng tôi nhìn ngang nhìn dọc như những đứa trẻ háo hức chờ đợi những tình tiết mới của một cuốn phim hấp dẫn .

- Xin quý khách hãy chọn thực đơn .

Tự Lực ngơ ngác nói :

- Máy bay chưa cất cánh mà .

- Thưa quý khách ,máy bay đã cất cánh được mười phút . Mời quý khách dùng bữa ăn nhẹ .

Có đúng là máy bay đã cất cánh ? Không thể tin được , không một tiếng động ,không cả chút lắc lư ,nhưng bên ngoài cánh cửa tròn

,mây cuộn cuộn .

Tự Lực rà tay lên màn hình .Thực đơn chia ra làm nhiều nhánh với những món có tên lạ hoắc . Cẩn thận tôi chọn cho mình món gà quay gia vị .Ít ra gà là món ăn quen thuộc .

Một băng chuyền nhẹ nhàng chạy vòng quanh ,trên đó có những hộp thức ăn đầy kín được chuyển tự động theo yêu cầu .

Đến bây giờ tôi mới nghe bụng mình sôi cồn cào vì đói . Từ lúc tỉnh lại trên con tàu ,chúng tôi chẳng ai nghĩ đến chuyện ăn uống . Cứ nhìn Triều My hấp tấp bê hộp thức ăn là biết .

- Ôi ,hình như có sự nhầm lẫn .

Tôi kêu lên thất vọng . Tôi gọi món gà quay chứ không phải là một hỗn hợp nhuyển như bốc mùi hạt cải . Cạnh tôi ,Triều My và Tự Lực đang dùng niễa khều khều thức ăn trong hộp phần ăn của mình . .

Tôi liếc nhìn thầy Nam ,thầy vẫn bình thản múc từng muỗng nhỏ cho vào miệng .Thận trọng ,tôi múc một muỗng . Kề ra mùi vị cũng chẳng đến nỗi nào .Có hương vị gà quay,xà lách trộn và hành . Nhưng với đôi hàm khỏe và cái bao tử sôi réo của chúng tôi ,món ăn này thật chán .Tôi bỏ nửa phần nửa ,chỉ nhấm nháp chút nước ngọt .May sao ,nước ngọt thật tuyệt với hương vị trái cây khá ngon . Triều My nhăn nhó :

- Sao tớ nhớ nhà quá không biết .

Tự Lực nốc một hơi hết nước ngọt ,chùi miệng gật gù :

- Nói cho chính xác là cậu nhớ món ăn ở nhà .Đúng không nào ?

Nhưng suy cho cùng ,tớ chỉ hơi thất vọng thôi ,chứ mấy món lương khô tổng hợp trong tàu thực tập còn đáng chán hơn nhiều . Cậu phải tập ăn vì chúng ta phải ở đây lâu .Ít nhất cho đến khi tàu được sửa xong . Cậu không thể nhịn mãi . Ăn đi .

Triều My còn đang phân vân thì băng chuyền lại hoạt động ,và những tiếp viên lặng lẽ đến dọn dẹp các hộp thức ăn . Tự Lực kêu nhỏ :

- Xin lỗi cô , bạn tôi chưa ăn xong .

Không nói một lời , cô tiếp viên vẫn lặng lẽ cầm hộp thức ăn chuyển lên băng chuyền .

- Xin lỗi.

Rồi cô bỏ đi .

Tự Lực chưng hửng nhìn không thốt nên lời . Thái độ phục vụ này khác hẳn với các cô tiếp viên xinh đẹp của hãng hàng không vũ trụ ở trái đất .Tự Lực càu nhàu

- Chẳng lịch sự gì cả . Nhưng cũng tại cậu ...

Câu nói của Tự Lực chìm hẳn trong tiếng thông báo :

- Chào mừng quý vị đến thủ đô ANPHA .Xin quý vị đừng rời chỗ ngồi cho đến khi cửa thang máy mở . Cám ơn .

THỦ ĐÔ ANPHA

Một sự đối nghịch lạ lùng . Thủ đô An pha giống như một thành phố cổ xưa với những khu nhà thấp giữa vườn cây . Không có cảnh nhộn nhịp của một thành phố công nghiệp ,cũng không có các cửa hàng bóng lộn hoặc những con đường đông đúc mà thay vào đó là những bộ đồng phục màu xám xuất hiện trên đường phố .Họ không chú ý một ai ,không nhìn một ai . Họ có vẻ vội vã vì một mục đích nào đó hoặc đi theo một sự hướng dẫn tin cậy . Không xe buýt , không xe hơi mà chỉ có những băng trượt từ tính và những chiếc xe tự hành nhỏ xíu thỉnh thoảng phóng vút qua với tốc độ khủng khiếp để lại sau lưng một luồng gió xoáy .

Xe chở chúng tôi dừng ở ngay cửa một biệt thự nhỏ . . Năm người đàn ông mặc đồng phục màu xám đưa chúng tôi vào trong khi những người mặc đồ đen cúi chào từ biệt . Không có vẻ gì chúng tôi sẽ được Hội đồng tối cao An pha tiếp đón vì căn phòng khách nhỏ chỉ có một bộ salong màu vàng đất .. Nét lo âu bắt đầu hiện rõ trong mắt giáo sư Đại Nam . Ông kéo tay người gần nhất hỏi :

- Hãy đưa chúng tôi đến chỗ Hội Đồng tối cao . Chúng tôi không có thời gian .

Người đàn ông cúi thấp đầu chỉ về phía những căn phòng nhỏ .Cửa tự động mở .Giáo sư Đại Nam bước nhanh đến ,nhưng ông ngừng ngang dừng lại . Đó chỉ là một phòng ngủ có giường nệm chăn màn tinh tươm .

Kỹ sư Quang đến bên một người đàn ông nói to :

- Bộ các anh điếc hả ? Chúng tôi muốn gặp Hội đồng tối cao hay cái Hội đồng gì gì đó của các anh . Chúng tôi không có thời gian nhiều , Người đàn ông lại cúi đầu chào và đưa tay hướng về một căn phòng khác .

Mặt kỹ sư Quang đỏ lên vì giận . Ông nắm vai người đàn ông .Nhưng ông vội bỏ tay ra ,há hốc mồm nhìn .Mãi sau ,ông mới lắp bắp :

- Ôi trời ,họ ..họ là người máy ...

Sau phút ngạc nhiên , giáo sư Đại Nam rồi cả bọn chúng tôi rộ lên cười .

- Thì ..ra..họ chỉ là những người máy phục vụ .

Tự Lực láu táu :

- Em hiểu rồi ,tất cả những người mặc đồng phục màu xám đều là người máy .

- Thì trên trái đất ,mình cũng xử dụng người máy phục vụ cả mấy

trăm năm rồi .

- Nhưng trên trái đất ,để tránh những hiểu lầm cũng như những hiểu ứng bất ngờ , không bao giờ người máy được tạo dáng giống như người .

Kỹ sư Quang nhìn năm người máy phục vụ đang đứng chờ ở cửa phòng với cái nhìn cảm phục :

- Đáng nể thật . Họ đã đạt được trình độ sản xuất những người máy sinh học.Các chất liệu tạo da , cơ và hệ thống thần kinh quá tuyệt hảo . Kể cả nhịp đập trái tim cũng tựa như con người . Chỉ trừ trí thông minh ..hơi tệ ...

- Chưa chắc , các bộ não được chế tạo với nhiều trình độ khác nhau ..Nhưng thôi ,chuyện đó chẳng lạ gì ..có điều ..tôi cảm thấy hơi bất an . Họ không tiếp chúng ta mà cũng chẳng truyền đạt bất cứ một thông tin nào . Có khác gì chúng ta bị giam lỏng ở đây .

Triệu My hoảng hốt :

- Thưa thầy ,vậy là mình bị cầm tù sao ?

- Đó chỉ là phỏng đoán thôi . Nhưng theo cung cách họ tiếp đón mình , thầy chưa thấy họ có dấu hiệu gì quá xấu .

Kỹ sư Quang gật đầu :

- Có lẽ họ chưa tin chúng ta ..

Tuổi trẻ chóng quên và không lo lắng nhiều . Khi người lớn xác định là chúng tôi được an toàn , bao nỗi sợ hãi biến mất ,chúng tôi sung sướng khi được tắm rửa sạch sẽ và ngã lưng trên chiếc giường êm ái có mùi hương dịu dịu . Chẳng bao lâu ba đứa chúng tôi đã chìm vào trong giấc ngủ say .

Khi chúng tôi thức giấc , hình như đã qua một ngày mới .Mùi hương dịu dịu lạ lùng trong phòng đã nhạt mất . Người máy phục vụ ra hiệu cho chúng tôi rời phòng ngủ . Đã quen với cung cách của họ , chúng tôi theo họ vào phòng ăn .Đến lúc này cả ba đứa mới phát hiện sự vắng mặt của thầy Nam và kỹ sư Quang . Lại những hộp thức ăn trên băng chuyền tự động phát xuất từ một góc nào đó sau quầy bếp hình bán nguyệt có hàng trăm nút bấm xanh đỏ . . Tôi uống một hớp nước ngọt ,nhưng không thể nuốt trơn được . Nỗi lo âu càng lúc càng lớn . Tôi thì thảo với Lực :

- Không lẽ họ bắt đầu chính sách chia để trị .

Triệu My ghen ngào giục :

- Các cậu phải bắt mấy người máy này nói đi chứ .

Nỗi lo đã khiến Triệu My quên mất những điều cơ bản mà mình đã học : người máy luôn luôn hành xử theo chương trình . Tự Lực thở hắt ra :

Các cậu phải ăn cho no đã . Đói thì chẳng có sức đâu mà nghĩ ngợi
Trở lại phòng khách ,chúng tôi ngồi túm tụm trên một chiếc ghế dài .
Hai người máy phục vụ đứng ở cửa ra vào . Có tiếng nhạc , trước
mặt chúng tôi một màn hình khoảng 40 inch xuất hiện lơ lửng giữa
phòng . Các hạt không khí như tụ lại mỗi lúc mỗi dày , chúng dao
động , xô đẩy rồi tụ lại , định hình . Một phát thanh viên nữ xinh đẹp
đang phát đi bản tin thời tiết . Những ngôi sao ,bầu trời và các thiên
hạ lạ lẫm xuất hiện . Chợt Triều My rú lên :

- Xem kìa , nhà ..nhà .. trái đất của chúng ta ...

Đúng vậy ,một hành tinh xanh , giống như một quả banh nhỏ đẹp
tuyệt vời xuất hiện .

Tôi buồn rầu nói :

- Không phải ,hành tinh An Pha đó . Nó có hai mặt trời xoay cùng
chiều . Cậu có thấy phần tối chỉ chiếm 1/3 hành tinh .

Một xướng ngôn viên nam xuất hiện giới thiệu chương trình khoa học
. Họ loan báo đã tìm được một hành tinh nhỏ anh em ,nơi đó các
sinh vật còn rất sơ khai ,thở bằng mang . Con vật được đưa vào
phòng thí nghiệm để nghiên cứu ... Đôi mắt của nó bạc màu ,mở to
,đau khổ . Triều My khóc thút thít . Tôi và Tự Lực dìu Triều My vào
phòng . Một ý nghĩ hiện ra khiến tôi lạnh người . Có thể nào chúng tôi
sẽ trở thành những vật thí nghiệm của họ .

Tôi run run hỏi :

- Các cậu ...

Nhưng Tự Lực siết tay tôi , ra hiệu :

- Cậu đừng nói gì hết . Tớ hiểu rồi ..

Triều My ngồi bật dậy ,mặt cô tái xanh ,môi run run và giọng ướn như
khóc :

Các cậu dấu tớ điều gì . ? . Có phải các cậu nghĩ là họ sẽ..sẽ xem
mình như vật thí nghiệm .Phải không ?

- Phải trốn khỏi nơi đây và tìm cho được thầy Nam và chú Dũng .

Tôi khời mào ,Tự Lực gật đầu :

- Sẽ có những người tốt giúp mình . Ở đâu cũng có người tốt .

Chúng tôi nhất trí bởi dù sao đó cũng là bài học đạo đức vỡ lòng của
người trái đất . Phải tin tưởng vào lòng tốt của con người ,kể cả loài
vật .

- Trước hết phải loại bỏ khả năng hoạt động của người máy .

- Nhưng ,làm sao ngắt được mạch điện ...

- Nút ngắt luôn được thiết kế theo nguyên tắc : tiện lợi . Nhất định nó
nằm đâu đó ở cổ hoặc đầu .

Triều My nghi ngờ :

- Tiện ích của họ khác với tiện ích của con người thì sao ?
- Vũ trụ luôn luôn phát triển có định hướng . . Họ giống chúng ta về hình thức .Điều đó làm tớ tin rằng họ cũng phát triển như chúng ta ,có điều họ vượt lên chúng ta vì họ đã tồn tại lâu hơn chúng ta . Thế thôi ..

Tự Lực đồng ý với ý kiến của tôi . Có tiếng gõ cửa . Người máy phục vụ bước vào . Hắn chưa kịp ra hiệu thì nhanh như cắt Tự Lực đã nhào đến bấm loạn xạ trên đầu trên cổ hắn . Gã người máy né sang một bên ,nhỏ nhẹ nói :

- Tôi không muốn đùa . Xin quý khách nghiêm chỉnh cho .

Đang nổi cáu song tôi cũng bật cười . Quả kể nào lập trình chúng có máu khôi hài . Tự Lực sau vài cố gắng không thành ,bất lực nói :

- Tớ chẳng sờ được cái nút nào hết .Lạ quá .

- Sao có chuyện đó được ? . Cậu thử lại lần nữa đi .

Nhưng gã người máy như biết được ý đồ của Tự Lực .Gã bước lùi một bước nhỏ nhẹ nói :

- Trong khi làm việc không được đùa nghịch . Chúng ta phải chứng tỏ là những đứa trẻ được giáo dục tốt .

Đến lượt Triệu My bật cười :

- Nó nói cái quái gì vậy . Nó cũng tự cho mình là trẻ con sao ?

Cô ranh mãnh bước đến bên gã người máy ,chụp lấy cổ tay hắn :

- Trẻ con thì phải biết chơi trò trốn tìm chứ .

Chợt mắt gã người máy tối lại .Gã rùng mình rồi đứng yên ,hai tay xui xị . Triệu My reo lên :

-Tớ đã tìm được nút ngắt rồi . Ở cổ tay .

Cô nâng tay người máy lên . Ở cổ tay gã lộ hai cái nút một đỏ , một xanh làm bằng hợp kim trong suốt .Nút xanh tắt ngấm trong khi nút đỏ tỏa sáng nhấp nháy

Tôi muốn thử cả hai nút ,nhưng Tự Lực đã nắm tay tôi và Triệu My lôi đi .

Bằng cách chạm nhẹ nhàng như vậy , chúng tôi vô hiệu hóa tất cả người máy phục vụ và bảo vệ căn nhà , để ra cổng .

Chúng tôi chạy dọc theo con đường vắng vẻ , chạy hết tốc lực với cảm giác như mình đang chạy trên một chiếc xe tập chạy bộ ,ở giữa một bên là băng trượt từ tính ,một bên là những chiếc xe tự hành , chúng mang những con người không rõ mặt đi vun vút đến một nơi nào đó .

Đột nhiên ,Triều My quy xuống , cô khóc nức nở trong khi tôi và Hợp Lực ngo ngoe nhìn nhau cay đắng hiểu rằng mình chẳng thể làm được gì ,tìm được ai, ngoại trừ quay trở lại căn nhà tù ngục kia và

chờ đợi giờ phút của số phận .

Không thể kể được nỗi vui mừng của chúng tôi đến cỡ nào khi nhìn thấy giáo sư Đại Nam và kỹ sư Quang đang đi đi lại lại trong phòng khách .

- Thầy , chú Quang ...

Cả ba chúng tôi nghẹn ngào kêu to . Giáo sư Đại Nam mừng rỡ ôm cả ba đứa , mắt ngân ngấn lệ .

- Trời ơi, các em đi đâu vậy ? Thầy lo quá .

Triều My cười trong nước mắt :

- Vậy mà chúng em cứ sợ thầy và chú Quang bị đem đi thí nghiệm ..

- Thí nghiệm gì ?

Giáo sư ngơ ngác mở to mắt hỏi . Tôi không muốn lặp lại những lời ngơ ngẩn của mình , vội vàng hỏi lắp :

- Thưa thầy, thầy và chú Quang đã đi đến đâu ?

Kỹ sư Quang ngắt lời :

- Đã đến giờ đi rồi . Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau .

Trái tim vĩnh cửu

Chương 3

NHỮNG BẤT ĐỒNG

Chiếc xe tự hành năm chỗ ngồi , chạy bằng hệ thống pin mặt trời đưa chúng tôi đi theo một lập trình định trước . Tôi chắc chắn như vậy bởi không có một người máy phục vụ nào đi theo chúng tôi . Hợp Lực khoan khoái ngã người vào ghế nói to :

- Chúng ta đi đâu đây ?

- Trường Đại Học An pha .

Tự Lực cười rú lên :

- Họ bắt mình đi học sao ?

Kỹ sư Quang nói mà không cười :

- Mình tự nguyện mà . Giáo sư bao giờ cũng muốn xem việc học là trên hết .

Kỹ sư Quang là một người bộc trực và nóng nảy . Cách nói vòng vo đó chẳng hợp với chú ấy chút nào . Nhưng qua cách nói , tôi tự dưng cảm thấy có chút gì đó không đoàn kết lắm .

- Con tàu của chúng ta sẽ phải sửa chữa khá lâu . Vì vậy , thầy nghĩ chúng ta có thể tận dụng thời gian ở đây để nghiên cứu , học hỏi . Hội

đồng tối cao An Pha cũng đồng ý với điều kiện là chúng ta phải trao đổi với họ những kiến thức khoa học ở trái đất .Điều này không quá đáng bởi bản phận của các sứ giả không gian là phải cung cấp thông tin cho bất cứ nền văn minh nào mà con người bắt gặp trong vũ trụ ..

Kỹ sư Quang nói thẳng ý muốn của mình :

- Thừa giáo sư ,nếu chúng ta tích cực yêu cầu họ giúp đỡ , con tàu sẽ sớm được sửa xong . Thật lòng mà nói ,tôi không cảm thấy thú vị khi ở lại đây . Tôi muốn trở về với gia đình .

Triều My kêu lên :

- Em cũng muốn về nhà . Em nhớ bố mẹ quá và không chịu nổi món ăn hổ lốn của họ .

Giáo sư Đại Nam cúi đầu ,ông nói giọng mệt mỏi :

- Chúng ta sẽ bàn việc này khi tới nơi ở .

Làng Đại Học AnPha là một khu biệt lập với vòng đai cỏ hoa tuyệt đẹp . Đón chúng tôi là một người dong dỏng cao ,đầu hói và có vẻ kẻ cả .Ông đưa tay chào ngang ngực và nói :

- Tôi là BuTa ,Hiệu Trưởng Đại Học An pha . Được lệnh của Hội Đồng tối cao An Pha , chúng tôi hân hoan được đón chào quý Ngài . Chúng ta có thể họp bàn một chút về kế hoạch làm việc sắp đến . Ba chúng tôi ngơ ngàng nhìn nhau . Hẳn chú Dũng và thầy Nam đã làm việc với Hội Đồng tối cao trong khi chúng tôi ngủ vùi tại nhà khách .

Văn phòng Hiệu Trưởng giống như một trung tâm điều khiển không gian với những màn hình ,máy móc điện tử . Trên trần nhà toàn bộ bản đồ không gian được thiết kế nổi ba chiều với các thiên hà , các chòm sao sống động .Và tất nhiên ,trung tâm của trần nhà là hành tinh AnPha xanh biếc ,tuyệt đẹp . Dù sao chính hình ảnh xinh tươi ,rất giống quả đất đỏ đã cho chúng tôi cảm giác ấm áp và gần gũi .

- Đến giờ phút này tôi vẫn còn bị choáng khi biết được ngoài chúng tôi còn có những sự sống khác giống hệt mình và cũng tiến bộ như mình .

Lời của Ngài Buta vang lên mở đầu câu chuyện một cách bình thường sau khi giáo sư Đại Nam giới thiệu các thành viên và nguyên do chúng tôi bị lạc đến hành tinh Anpha . .Giáo sư Đại Nam mỉm cười :

- Vâng ,thưa ngài, chúng tôi cũng có chung tâm trạng với ngài . Từ rất lâu rồi ,trái đất đã rất muốn liên lạc với các nền văn minh trong vũ trụ .Nhưng những tín hiệu gửi đi không được đáp trả .. Ấy mà ngẫu nhiên ,chúng tôi,những nhà giáo ,những sinh viên bình thường lại có được cái hạnh phúc này .

Kỹ sư Quang tiếp lời :

-Tôi hy vọng đây là niềm vui thật sự . Nhưng nếu chúng tôi không về được trái đất ,thì khám phá này mãi mãi chẳng ai biết tới . Vì vậy ,chúng tôi rất muốn mọi người giúp chúng tôi sửa chữa con tàu .

Ngài Buta mỉm cười :

- Tất nhiên rồi . Nhưng đó là việc của ngày mai . Hôm nay ,chúng tôi muốn đưa các vị đi tham quan trường của chúng tôi . Giáo sư Đại Nam và các bạn sẽ giúp chúng tôi xóa tan những ý nghĩ bảo thủ rằng chỉ có một An pha duy nhất trong vũ trụ . Và quan trọng hơn ,chúng tôi rất muốn tìm hiểu thế giới của các bạn .

Tự Lực nói nhỏ bên tai tôi :

- Các nữ sinh viên ở đây có xinh đẹp không nhỉ ?Biết đâu mình sẽ được một cô nào đó yêu mình .

Triều My véo Tự Lực một cái nên thân làm mặt cu cậu nhăn nhó mà không dám kêu .

- Hy vọng họ không dữ như bà chẳng ...

Tự Lực ngưng nửa chừng khi bắt gặp cặp mắt đe dọa của Triều My .

Tôi phì cười :

- Tránh vỏ dừa sẽ gặp vỏ dừa đấy .

Giảng đường Đại Học ngành sinh vật biển của Đại Học An pha là một nhà bảo tàng hải dương thật sự . Nhưng số sinh viên của ngành này không nhiều . Họ ăn mặc thoải mái như các trường Đại Học ở Mỹ . Giáo sư bộ môn là một phụ nữ tóc cắt ngắn và khuôn mặt buồn . Bà chỉ gật đầu chào nhẹ chúng tôi rồi lướt đi giữa những câu hỏi thắc mắc của các sinh viên . Ngành vi sinh ,ngành nhân văn cũng vậy ..Các buổi học dường như khá nhẹ nhàng nhưng hơi buồn nản ,khác với không khí sôi nổi và đông đúc ở các giảng đường trên trái đất .

Triều My cau mày :

- Chẳng ai chú ý đến mình . Có lẽ vì mình không có con mắt thứ ba trên trán như Na Tra .

Tôi phì cười ,quả con gái có khác ,luôn luôn muốn là tâm điểm của sự chú ý .

Bằng qua một cánh rừng hoa màu vàng như hoa mai ,chúng tôi đến phân khoa kỹ thuật . Khác hẳn với các giảng đường chúng tôi vừa tham quan ,ở đây hàng ngàn loại máy móc thiết bị hiện đại ,lạ lùng .Và lạ nhất là sự huyền ảo của các sinh viên . Tự Lực reo lên :

- Đấy ,còn than thở nữa thôi .. Ôi trời , bách khoa kỹ thuật mà sao nhiều cô theo học thế . Cô nào cũng đẹp ...nhưng ...nhưng còn thua Triều My của chúng ta .

Triều My háy dài ,nhưng mắt cô sáng rực nụ cười khi nhìn thấy các

nam sinh viên đang nhìn về phía cô bàn tán . Có lẽ họ đã được thông báo về sự hiện diện của những người trái đất .

Ngành vật lý thiên văn và không gian cũng đầy đặc sinh viên . Họ ngồi thành những vòng tròn đồng tâm mà tâm điểm là bục giảng của giáo viên . Bài học của họ nói về các punxa ,các sao nơ tron và các định luật học vũ trụ . Giáo sư Đại Nam định nán lại một chút để chào những giáo viên thông thái của trường ,nhưng ông Hiệu Trường đã khoác tay giáo sư đưa ra cửa . Tôi ngoái nhìn lại đưa tay vẫy chào những sinh viên . Biết đâu mai này họ sẽ là sứ giả của An pha đến trái đất .

- Các vị sẽ nghỉ ngơi tại nhà khách trong làng Đại Học .

- Ngày mai, chúng tôi muốn gặp gỡ các thầy cô của trường ..

Ông Hiệu Trường mỉm cười :

- Chương trình ngày mai đã được ghi trong máy tính cá nhân của quý vị .

Nhà nghỉ cho giáo viên nằm cách trường một sân cỏ rộng . Ngôi nhà thoáng mát ,hiện đại nhưng trang trí đơn giản .

Giáo sư Đại Nam lăm bắm :

- Lạ nhỉ . Nơi đây phải là nơi để thư giãn và loại bỏ bớt những căng thẳng sau giờ lên lớp hoặc nghiên cứu . Vậy mà , cứ như một phòng thí nghiệm thu nhỏ .

Kỹ sư Quang kêu nhỏ :

- Không phải . Đây là mạng nối với các trung tâm . Có lẽ từ đây ,mọi tin tức sẽ được thông báo hoặc cập nhật .

Rồi ông nói tiếp ,nhỏ hơn ,giọng buồn bực :

- Và cả để ra lệnh nữa .

- Ra lệnh cho các giáo sư Đại Học ? . Không đâu ..Họ ra lệnh cho các sinh viên thì có ..

Vừa nói,Tự Lực vừa sờ sẫm vào những nút nhấn huỳnh quang nhỏ nhấn trên hệ thống mạng ,nhưng không có một kết nối nào .

- Họ đã ngắt mạch .

- Có thể các sinh viên sẽ liên lạc học hỏi qua đường dẫn trực tiếp đến các giáo viên .Vì vậy họ ngắt liên lạc vì chúng ta đâu có học trò .

Kỹ sư Quang đồng ý với nhận xét của giáo sư Đại Nam và cũng vì không có sự giải thích nào khác . Chúng tôi không còn tò mò về những máy móc phức tạp này nữa .Nhưng những máy tính cá nhân có đề tên mỗi người chúng tôi thì là một việc khác . Tôi ngồi vào chỗ của mình đeo máy nghe và bấm nút .

- Chào mừng Ông Hoàng Nam đến với trường Đại Học An Pha ..

Một giọng nữ the the đọc một lô một lốc tiểu sử của tôi và những kết

quả nghiên cứu thực tập mà tôi đã đạt được trong lớp .

- Thông qua đề tài thực tập của ông trên con tàu Tiến Bộ , chúng tôi đề nghị ông tham gia phụ giảng tại phòng thí nghiệm SA.5 về những động vật thoái hóa trong thái dương hệ ..

Bỏ máy nghe xuống ,tôi kêu lên :

- Làm thế nào mà họ biết tớ làm luận văn với đề tài đó .

Hợp Lực và Triều My cũng kêu lên đồng lúc :

- Họ cũng biết tớ đang nghiên cứu những gì .

Giọng kỹ sư Quang lạnh lùng cất lên :

- Có thể giáo sư Đại Nam đã trao đổi với Hội Đồng Tối cao ...

Giáo sư Đại Nam lắc đầu :

- Không , tôi chỉ nói về mục đích chuyến bay . Nhưng bây giờ tôi mới nhớ là họ không buồn hỏi thêm điều gì .

Tôi nhớ lại giấc ngủ dài và mùi hương lạ lùng .

-Thầy ơi , hay là họ đã thăm dò tư tưởng của chúng ta trong lúc chúng ta ngủ .

Giáo sư Đại Nam trầm ngâm :

- Có thể ,ở trái đất trong một số trường hợp ,phương pháp này cũng được thực hiện mà .

- Nhưng họ không có quyền . Cách làm đó không minh bạch và tôi nghĩ họ có ý đồ khi giữ chúng ta lại đây .

Triều My thì thào :

- Ý đồ xấu hay tốt ?

- Chưa biết được Làm sao mình biết được .

Tự Lực lo lắng nói .

- Vì vậy ,tôi đề nghị mình nên tìm cách rời bỏ nơi này càng sớm càng tốt . Họ không tin chúng ta ,ngược lại chúng ta cũng chưa nên tin họ .

Giáo sư đứng dậy .Mái tóc ông ánh bạc ,vàng trán nhăn lại .

-Chúng ta đang ở trong một trung tâm nghiên cứu lớn nhất An Pha và hiện đại gấp nhiều lần trái đất .Đây là nơi hội tụ những tinh hoa của An Pha . Và quan trọng là chúng ta đang ở trong một hành tinh có quá trình tiến hóa giống như trái đất nhưng tiến bộ hơn trái đất rất nhiều . Chúng ta từ lâu đã không nghi ngờ rằng ngoài trái đất ra còn có những nền văn minh khác trong vũ trụ ,nhưng con người trái đất vẫn tìm kiếm trong tuyệt vọng . Ấy vậy mà chúng ta , những nhà giáo,kỹ thuật và sinh viên tầm thường lại có được cái may mắn bất ngờ này . Làm sao mà chúng ta bỏ lỡ cơ hội tìm hiểu , học hỏi và dung nạp những thành tựu khoa học của họ ? Làm sao chúng ta trở về với cái đầu trống tuếch mà không bị lương tâm trừng phạt . ?

Chúng tôi nhìn nhau , kỹ sư Quang cúi đầu buồn bã . Tôi biết chú ấy

có ba đứa con đẹp như thiên thần và một người vợ đảm thắm . Hạnh phúc và tương lai của chú ấy là ở trái đất . Chú ấy khó thể nghĩ giống như giáo sư . Và cả chúng tôi ,tuy lòng vô cùng háo hức vì những điều mới mẻ ,nhưng chúng tôi cũng vương vẩn chút hoài nghi và nỗi sợ sâu kín .

Chú Quang nhẹ nhàng nói :

- Tôi hiểu điều giáo sư muốn nói , nhưng nếu chúng ta không thể trở về thì mọi nỗ lực cũng chẳng có ý nghĩa gì . Tại sao không để tôi mang con tàu về sửa chữa . Tôi tin là mình làm được .
- Tôi biết anh làm việc đó rất giỏi ,tôi chẳng nghi ngờ gì ,...nhưng thực sự ,hiện giờ tôi chưa muốn con tàu được sửa quá sớm ...

Tự Lực la lên :

- Thầy ơi . Hãy làm theo lời chú Quang . Em cũng chẳng muốn ở đây đâu . Em có cảm giác không yên ổn ..

Giáo sư Đại Nam đắm chiêu suy nghĩ . Hình như ông muốn nói một điều gì đó nhưng ông cố kiềm lại . Cuối cùng ông nói :

- Trong khi chờ đợi , chúng ta không nên ồng phí thời gian . Hãy học những điều có ích và làm những gì có ích .
- Thưa giáo sư ,dù ngài nói gì đi chăng nữa , tôi vẫn khó có thể nghĩ rằng mình sẽ gặp được những điều tốt đẹp ở đây .Nhưng là một thành viên trong chuyến bay , tôi sẽ cố gắng làm đúng những gì giáo sư ra lệnh .

Giáo sư Đại Nam buồn bã nhìn kỹ sư Quang :

- Tôi biết kỹ sư sốt ruột ,tôi cũng vậy . Nhưng khi chúng ta rời khỏi trái đất và lạc trong vũ trụ , không có được sự hướng dẫn của trung tâm và phải tự quyết định ,thì với tư cách là trưởng đoàn ,tôi xin chịu trách nhiệm và hứa với mọi người là sẽ đưa các bạn trở về an toàn bằng hết khả năng của mình . Xin hãy tin tôi như đã tin . Và hãy giúp đỡ tôi hết lòng .

Không hiểu sao ,lòng tôi trở nên nhẹ nhõm .bao âu lo tan biến . Lời hứa của một người thầy khiến chúng tôi như trút được bao gánh nặng . Triều My mỉm cười trong khi nước mắt còn ướt đầm hai má .

- Xin thầy đừng lo cho chúng em . Chúng em biết mình sẽ phải làm gì mà .

Trái tim vĩnh cửu

Chương 4

HỌC TRÒ AN PHA

Đêm ở An Pha trôi qua thật nhanh . Mặt trời thứ nhất đã tỏa ánh sáng nhẹ nhàng trong khi mọi người vẫn còn yên giấc . Khi mặt trời thứ hai vừa nhô lên khỏi chân trời , một hồi chuông reo vang khiến chúng tôi choàng dậy . Trước cửa phòng ,giây chuyển tự động mang bữa điểm tâm nóng sốt đã đến .Truyền hình không gian bắt đầu phát đi bản tin thời tiết.

- Các em , dậy đi , sắp đến giờ rồi đấy .

Giáo sư Đại Nam ăn mặc rất đúng mực . Bộ com lê màu xanh sậm và chiếc cà vạt lấm tấm hoa mai trắng . Lũ học trò chúng tôi tiếc rẻ . Ai lại mang theo com lê khi đi thực tập trên không gian . Cuối cùng tôi đành phải sử dụng cái áo khoác đồng phục mà nhà trường đã chuẩn bị sẵn cho chúng tôi,nó có ánh bạc lạ lùng với những sọc nhiều màu ẩn hiện mỗi khi tôi di chuyển . Mặc vào , tôi thấy mình rất giống những giáo viên trong trường . Triều My và Tự Lực cũng vậy . Chỉ khác ,áo khoác của My không có ánh sọc mà thay vào là những đốm vàng như bóng trăng .Chiếc áo làm cô đẹp lên một cách lạ kỳ ,tôi kín đáo ngắm nhìn với một chút xao xuyến lạ lùng :

- Mới có mấy ngày trên An Pha mà sao Triều My trông lạ quá ,chẳng còn chút tinh nghịch con trai như trước đây .

Phản xạ ,tôi ngắm mình trong gương và hơi mất tự tin khi thấy mình vẫn chẳng khác xưa ngoại trừ hai cái mụn đỏ hồng mới mọc ở cằm .

- Chú Quang sẽ đến trung tâm điện toán ,phải không ?

Kỹ sư Quang gật đầu .Ông vẫn mặc bộ đồ bình thường của mình ,chỉ khoác thêm bên ngoài chiếc áo thun vẽ hình trái đất một cái áp jacket nhiều túi .

Tôi đọc lại chương trình làm việc và cảm thấy không có gì đáng lo bởi tôi chỉ là một phụ giảng .Lớp được điều hành bởi giáo viên tên là Thần Mã ,tôi trả lời những thắc mắc của sinh viên như một chứng thực sống động . Tôi rất muốn được tham dự giờ của giáo sư Đại Nam khi được biết thầy sẽ giảng cho các lớp chuyên viên về sự sống trong Ngân hà ,nhưng chúng tôi phải làm việc theo sự phân công . Giáo sư Thần Mã là một cô giáo thon thả ,đặc biệt có làn da trắng như sà cừ . Đây là điều khác biệt giữa cô với học trò của mình . Theo thói quen ,tôi cúi đầu chào cô kính trọng . Cô giật nảy mình ,đưa đôi mắt màu xám xanh nhìn qua tôi .

- Anh là Hoàng Nam , người trái đất ?

- Vâng ,thưa cô ,đúng vậy .

- Anh ngồi ở chiếc ghế bên trái và vui lòng trả lời những gì mà tôi hỏi anh .

- Vâng ,thưa cô .

Mỗi sinh viên đều có một màn hình vi tính ,họ sẽ làm bài và đặt câu hỏi với cô giáo qua một hệ thống mạng . . Bài giảng của giáo sư Thần Mã liên quan đến các hành tinh xa xăm . Các hành tinh ấy có tuổi thọ gấp mấy lần An Pha nhưng động vật ở đó không tiến hóa được ,hoặc có dấu hiệu về sự thoái hóa . Các tiêu bản chứng minh ,những hình ảnh chụp được lần lượt hiện lên màn hình Tôi buột miệng .

-Đây là nỗi lo lắng lớn nhất của trái đất chúng tôi . Sự thoái hóa và biến dạng đến từ từ ,âm ỉ ,không thể quan sát ,nhận biết được .

Chúng tôi đang tìm kiếm nguyên nhân ..

Cô giáo nhìn tôi .Cô nói :

-Anh không thể nói mà không có chứng cứ . .

-Rồi tôi sẽ tìm ra . Nhiều người cho rằng những thay đổi của vạn vật chỉ là sự đào thải để thích nghi chứ không phải thoái hóa . Nhưng tôi sẽ chứng minh ngược lại . Đây là đề tài nghiên cứu của tôi mà .

Một sinh viên tiến lên ,tên của anh hiện lên màn hình: DAM MA . Anh ta tự nhiên chiếm chỗ của giáo viên . Cô Thần mã bước sang bên trái một bước . Dam ma nói , giọng vang vọng nhưng ngắn gọn :

- Thoái hóa chỉ là một triết lý rỗng tuếch . Không chấp nhận .

Tôi nghĩ ,anh chàng này giống hết những học sinh thích lý sự ở lớp tôi ,kể không bao giờ chấp nhận điều gì cả .

- Lịch sử An pha cho thấy chúng ta phát triển theo biểu đồ dương . Ai đồng ý với tôi ?

Cả giảng đường xôn xao . Máy vi tính nghẽn mạch vì nhiều lời phát biểu cùng lúc .

Các sinh viên đứng dậy chạy lên chạy xuống như con rối .

Tôi buồn cười nhớ đến những giờ phát biểu tự do ở vườn hoa sân trường tôi .Các sinh viên tha hồ để cho trí tưởng tượng bay bổng và dùng cả lý luận cù nhầy để bênh vực ý tưởng của mình . Một tiếng nói nhẹ nhàng bên tai tôi :

- Có thật cậu là người trái đất ? Trái đất ở đâu ? Tại sao cậu lại cười . ?

Tôi giật mình quay người lại . Một nữ sinh viên khá xinh với đôi mắt màu nâu sậm và mái tóc đen tuyền . Tôi lúng túng . Làm quen với một cô gái trong giờ học quả là điều không nên .

-Tôi là MAI DA . Anh tên là Hoàng Nam , tôi biết tên anh trên kênh thông tin chung .

Vì không biết phải nói gì ,tôi trở lại vấn đề đang tranh cãi :

-Chúng tôi có bằng chứng về sự thoái hóa Loài người chúng tôi ,ở

thời tiền sử có bộ răng to và sắc bén ,quai hàm cứng và nhô ra vì thói quen ăn đồ sống . Nhưng trải qua hàng ngàn năm , khi chúng tôi biết nấu nướng ,quai hàm nhỏ lại ,bộ răng bớt nhọn và nhỏ đi . Đó là sự thoái hóa trong tiến hóa . Chuyện sẽ không quan trọng nếu chúng ta xem đó là sự phát triển tự nhiên vì tiện ích của đời sống , nhưng nếu đến một lúc nào đó , sự thoái hóa trong tiến hóa đó nổi trội thì có thể hậu duệ của chúng ta không còn răng chằng ,bởi chúng ta không cần phải nhai nữa . ..Nếu chọn khái niệm hài hòa về cái đẹp của cơ thể thì theo tôi đây là tai họa .

Tôi nói rất nhỏ ,nhưng không ngờ ,tất cả đều được ghi từng lời trên màn hình . Giáo sư Thần Mã gục gặc đầu . Cô cố bước vào vị trí của mình đang bị bốn năm sinh viên vây quanh .

- Anh Hoàng Nam ,người khách từ trái đất đã nói đúng . Tôi đồng ý với anh ta và cho đó là lời cảnh báo có cơ sở . Hiện tại , các bạn đang sống quá tiện nghi ,cả suy nghĩ lẫn trong lao động ...

Có tiếng chửi rủa của ai đó , một sinh viên vạm vỡ ,mắt xếch ngược ,đầu hớt trục la lên .

-Tiến hóa để tốt đẹp hơn . Chúng ta phải tâm niệm điều đó ,vì nếu không,chúng ta sẽ hoảng sợ và chùng tay trước những phát minh cũng như sử dụng người máy .

- Anh ta là DI MAN ,lớp trưởng ,một thanh niên tiên phong . Các nữ sinh viên rất thích anh ấy .

Maida nói nhỏ bên tai tôi .

Giáo viên Thần Mã cố gắng giải thích :

- Các bạn nhầm rồi , tôi muốn thức tỉnh thể hệ trẻ . Trước kia ,tôi tưởng mình nghĩ sai ,nhưng bây giờ không còn một mình tôi .

- Hẳn khác chúng ta và kém phát triển hơn chúng ta .

Maida thúc vai tôi :

- Sao anh không lên diễn đàn .?

Tôi lắc đầu :

- Đó là chỗ của giáo viên . Tôi chỉ có thể tranh cãi khi được phép .

MaiDa trở mắt nhìn tôi :

- Sao ,xin phép Thần Mã hả ?

- Giáo sư Thần Mã chứ ...Vì chúng ta đang ở trong lớp học .Thầy giáo là người dẫn dắt ...

Maida nhún vai cười :

- Lạ nhỉ ,buồn cười thật.

Giáo sư Thần Mã nói to :

- Trái đất kém phát triển hơn ,nhưng họ chắc chắn hơn . Chúng ta nên học ở họ nhiều điều .

Diman hét to :

- Cô biết gì về trái đất nào ? Trái đất ở đâu ? Thuộc thiên hà nào ? Tại sao họ đến đây .? Tôi nghĩ thực ra hẳn ta chỉ là trò đùa của Ban Giám hiệu .Hắn chỉ là một người máy .

Tôi nóng mặt . Hẳn dám cho tôi là một người máy . Một người máy ngô nghê như những người máy mà tôi đã gặp mấy ngày nay . Trời đất . Những người máy sinh học ,giống người ,nhưng bộ não thì ấu trĩ . Tôi lắp bắp ,cổ nén tự ái :

- Tôi không phải là loại người máy áo xám của các bạn . Tôi là con người .

MaiDa nhìn tôi thương hại :

- Ít ra anh không phải là loại người máy đó . Diman cũng không cho là như vậy đâu . Loại ấy là do các em học sinh trung học chế tạo theo hợp đồng mùa hè cho thành phố

Mai da cố giải thích ,nhưng tôi không để tâm ,tôi chờ đợi giáo sư Thần Mã ổn định lớp học .

- Chúng ta đã có bản tin .Nhưng theo tôi , chúng ta nên tập trung vào bài giảng . Các bạn đang đi quá phạm vi cho phép . Anh ta là khách và tôi muốn các bạn tận dụng vị khách này để học hỏi .

- Không một thế giới nào tồn tại quanh đây . Chúng ta đã khảo sát rất kỹ xung quanh chu vi hàng triệu năm ánh sáng . Nếu hẳn có đâu đó ngoài vũ trụ ,hắn cũng không thể vượt qua hàng triệu năm ánh sáng để có mặt ở An Pha .Tôi không tin . Đó cũng là người máy ..như..

Giọng giáo sư Thần Mã run run . Cô khuyếch đại tiếng nói của mình lên gấp ba :

- Nếu các bạn có thái độ như vậy , tôi ngưng bài giảng và báo cáo với Ban giám sát của trường .

Giọng của Di Man cũng được khuyếch đại ngang bằng :

-Chúng tôi cũng chẳng thèm nghe cô giảng nữa . Tôi sẽ ngưng bài giảng của cô ngay lập tức .

Giảng đường lộn xộn . Giáo sư Thần Mã thua cuộc .Cô lùi dần ra khỏi giảng đường . Cô như một kẻ thất bại ,bỏ quên tôi ,người khách từ xa giữa hàng trăm lời nói ,âm thanh lẫn tiếng cười khả ố của đám sinh viên .

Maida nắm lấy tay tôi chen qua một cánh cửa hẹp phía sau giảng đường . Đó là một vườn cây xanh tốt cắt xén thành những luống hình tròn ,mỗi hình là một loại hoa màu sắc sặc sỡ như hoa miền nhiệt đới .

Tôi vẫn còn hoang mang ,không hiểu gì hết . Một buổi học thất bại ,và thất bại nhất là thái độ coi thường giáo viên của các sinh viên .

- Họ dám làm vậy với thầy cô của mình sao ?
- Sao anh quan tâm đến chuyện đó ?
- Tôi ngạc nhiên thôi.

MaiDa nói sang chuyện khác :

- Anh không giống như những người bạn của tôi . Có thể anh không phải là sản phẩm mới của trường . Họ muốn chúng tôi ngoan ngoãn nghe bài giảng ,nhưng giáo viên cũng có những tư duy sai .

Tôi chán nản . Cách suy nghĩ của MaiDa có phần ẩn dấu chút coi thường thầy cô của mình .

- Các thầy cô có thể tư duy khác chúng ta ,nhưng vốn kiến thức cơ bản của họ giàu có và họ đã tặng cho học trò không vụ lợi . Có một châm ngôn cổ : Không thầy đổ mầy làm nên .

MaiDa không cười , cô nhìn tôi,ánh mắt tự lự .Cuối cùng cô nói nhỏ :

- Anh là một thanh niên kỳ lạ . Nhưng tôi thích anh . Mình là bạn chứ

.

Lời đề nghị khiến tôi cảm thấy vui vui .Người bạn đầu tiên trên An Pha, sao lại không nhỉ ? .Tôi mỉm cười gật đầu đưa tay ra :

- Chúng ta là bạn .

- A, cậu có bạn mới rồi à ?

Tôi quay lại . Triều My đứng sau một lùm cây . Sau phút ngạc nhiên ,tôi chợt hiểu ra. Giảng đường của tôi và Triều My đối diện nhau ,ngăn cách bởi vườn hoa này đây . Tôi nói với MaiDa :

- Đây là Triều My , cô ấy học cùng trường với tôi và cùng đi chung trên con tàu không gian . Và đây là MaiDa .

Triều My đưa tay ra . Mai Da nắm tay Triều My :

- Sao trái tim cô đập nhanh thế .?

Triều My rút tay lại ,giọng không mấy thiện cảm :

- Nhanh ư ?

Rồi cô quay sang tôi :

- Cậu thích ở đây hay về ? Tớ có nhiều chuyện muốn nói với cậu .

Mai Da nhìn hai chúng tôi bằng cặp mắt màu nâu bạc lạ lùng . Một thoáng thôi , mắt cô trở lại màu nâu sậm . Cô nói :

- Tôi đi đây . Hẹn gặp lại .

Triều My nhún vai hất hàm nói :

-Sao cậu nhanh thế ?

Tôi hơi ngạc nhiên .Có lẽ lần đầu tiên tôi đọc được sự bức bối của Triều My . Hẳn cô ấy ghen . Một chút thích thú ,một cảm giác tê tê kỳ lạ như có giòng điện yếu chạy qua tim . Tôi ngu ngơ nhìn Triều My . Hẳn Triều My đọc được ý nghĩ của tôi , cô vùng vằng bước đi , mặt héch lên thách thức .

Tôi và Triều My về đến nhà nghỉ đã thấy kỹ sư Quang có mặt tự bao giờ .

- Ủa , chú Quang đã về rồi . Có gì lạ ở phòng kỹ thuật không hả chú ?

Kỹ sư Quang đang ghi chép những công thức chẳng chịt trên quyển sổ bìa màu nâu bất ly thân của mình .Gấp sổ lại ,chú gật đầu nói ,

- Chú không thể tưởng tượng được . Ở đây hầu như đã hoàn thiện 99% một người máy y hệt con người .

Tôi ngạc nhiên tưởng mình nghe lầm :

- Giống như con người ? Về hình thức ? Chỉ là sự mô phỏng sinh học .Chắc chú không định nói tới điều đó ?

- Đúng vậy , họ hầu như đã tái hiện được bộ não của con người bằng các chất liệu hóa học bí mật kết hợp với những vi mạch độc đáo kích thích bằng các xung điện ..Nói đơn giản , việc làm của họ giống như sự phân tích hóa học vật chất rồi theo công thức đó tổng hợp lại nguyên trạng ...Chú không thể ..không thể giải thích để hai đứa hiểu ..

Hợp Lực từ ngoài bước vào láu táu chen vào :

- Giống như tổng hợp mùi hương . Đó chỉ là một phương pháp cổ lỗ nghìn năm nay rồi .

Triều My háy dài :

- Cậu nhanh mồm quá đấy . Không thể so sánh những mùi hương vớ vẩn của cậu với các nơ ron thần kinh .

- Bộ não ?

Tự Lực trợn mắt ngạc nhiên .

- Chú muốn nói đến việc tái tạo bộ não ?

- Ừ ! và họ đã làm được ,làm một cách hoàn hảo .

- Còn những người máy phục vụ ? Hình thức 100% nhưng nội dung chẳng có gì đặc sắc nếu không nói là tầm thường .

Tôi không thể không ngắt lời cậu ta :

- Đó chỉ là tác phẩm của các học sinh trung học . Họ được đặt hàng làm thêm vào các kỳ nghỉ hè .

Tất cả đều lặng thinh . Mãi một lúc sau , chú Quang mới nói tiếp :

- Sản phẩm tuyệt vời đó chú nhìn thấy trong phòng thí nghiệm đặc biệt .Không biết đã được sử dụng chưa ? Và sử dụng ở đâu ?

- Sao chú không hỏi ?

- Có ,nhưng họ nhìn chú như chú nói tiếng Tàu . Họ không trả lời những câu hỏi của chú ,ngược lại ,họ muốn biết chú đã điều khiển con tàu như thế nào để có thể rơi xuống hành tinh của họ .

- Chú nói sao ?

Chú Quang nhún vai :

- Nói sao ? Họ không tin ,vì vậy xem như huê .

Mọi người cười ồ lên . Ai nói chú Quang không thích khôi hài .

Triều My nhìn vào cuốn sổ bìa nâu ,tò mò hỏi :

- Nhưng chắc chú đã học hỏi được điều gì rồi phải không ?

Chú Quang im lặng . Rồi chú nói ,rõ ràng :

-Trái tim của người máy sinh học . Chú nghĩ : đó là nguồn năng lượng vô tận ,lớn lao, đủ để chúng ta vực con tàu dậy và làm một cuộc hành trình tìm kiếm đường về nhà

- Về nhà - . Câu nói của chú Quang khiến lòng tôi chùng lại . Về nhà . Lòng tôi nao nao với bao ước muốn . Triều My rưng rưng nước mắt . Tự Lực kín đáo đưa cô chiếc khăn tay . Chiếc khăn có màu vàng lụa giống hệt ánh trăng . Đó là chiếc khăn của tôi . Làm sao Tự Lực có được ? Tôi muốn hỏi cho ra lẽ ,nhưng Tự Lực vẫn cúi đầu thì thào gì đó bên tai Triều My .Cô bật cười ,nước mắt ràn rụa . Những giọt lệ ngấm vào chiếc khăn bốc lên mùi hương của hoa ngọc lan ,loại hoa Triều My rất thích .

- Cám ơn cậu .

Tự Lực cười toét miệng trong khi tôi giận run cả người . Đó là chiếc khăn tay của tôi . Tôi đã dệt nên nó bằng loại tơ tằm đã tằm ướp hương hoa ngọc lan theo cách riêng của mình . Tôi đã thức hàng tháng trời để chắt lọc màu sắc và cách tải hương ngọc lan bằng tính bốc hơi của một chất tìm được trong nước mắt . Tôi đã tặng một chiếc cho mẹ tôi và giữ chiếc còn lại cho mình . Sáng hôm nay ,tôi đã nghĩ đến Triều My và liên tưởng đến cái khăn . Vậy mà ...

Tự Lực nháy mắt nhìn tôi :

- Tớ tìm thấy nó trong ngăn kéo .Và bây giờ Triều My cần nó . Của cậu phải không ?

- Cái khăn này ...Tớ ...Các cậu ...

Triều My áp úng trong khi tôi chẳng biết nói gì hơn là đứng đó trợn mắt nhìn Tự Lực . Cậu ta đã thực hành câu châm ngôn cổ :Của người phúc ta như vậy đó .

Trái tim vĩnh cửu

Chương 5

NĂNG LƯỢNG VĨNH CỬU

Giáo sư Đại Nam giới thiệu với chúng tôi giáo sư bác học SONG . Cũng như các giáo sư khác của An Pha ,ông có làn da trắng không bị hai mặt trời thiêu cháy .Gương mặt ông không già so với bề dày thành tích và nụ cười hóm hỉnh .

- Xin chào các sứ giả nhỏ tuổi . Tôi quan tâm đến các cậu hơn là ông giáo sư khả kính này .

Ông vừa nói vừa đưa tay chỉ sang giáo sư Đại Nam trong khi chúng tôi cúi đầu chào .

- Không hiểu chúng ta bàn luận tới đâu rồi nhỉ ? À , từ trường lạ có thể ảnh hưởng đến các proton và phá vỡ thể cân bằng của chúng rồi phát sinh một giòng năng lượng mới .Giáo sư có khẳng định như vậy không ?

Giáo sư SONG ngồi xuống bên kỹ sư Quang ,ông lắc lắc mái tóc màu hạt dẻ ,dùng những ngón tay có làn da mịn màng như thanh niên vuốt ngược tóc ra đằng sau . Mắt ông ánh lên vẻ tinh quái :

-Giáo sư muốn hỏi từ trường trong khu vực không gian của AnPha có đủ sức làm thay đổi toàn bộ hệ thống máy móc của con tàu ,gây nên sự trục trặc hiểm có như con tàu của ngài ?

Kỹ sư Quang cắt lời ông :

- Đúng vậy . Chúng tôi nóng lòng muốn biết nguyên nhân .Bởi chúng tôi không bị lạc trong thái dương hệ , mà biến vào trong vùng không gian xa lạ này .

- Anh không thấy đây là sự tình cờ thú vị ư . Một chuyến đi có lợi cho cả đôi bên . Năm mơ cũng không thấy nổi .

- Chúng tôi không muốn mơ nữa . Xã hội này xa lạ với chúng tôi . Tôi chưa chuẩn bị để đón nhận những tiến bộ mà tương lai ở trái đất phải hàng mấy trăm năm nữa mới bắt kịp .

Đôi mắt của giáo sư Song sầm lại .Ông nói giọng mệt nhọc :

- Tôi thì muốn mơ ,nhưng chẳng bao giờ nằm mơ hết .

Giáo sư Đại Nam thở dài :

- Đó là căn bệnh của thời đại máy móc . Một vấn đề thuộc xã hội .

Còn chúng tôi đang có những vấn đề kỹ thuật mà chúng tôi phải tự giải quyết để tồn tại ,không phải ở đây mà ở trái đất của chúng tôi .

Giáo sư Song thở dài :

- Tôi muốn học hỏi nhiều ở giáo sư ,những con người rất giống chúng tôi mà cũng rất khác chúng tôi . Ngày xưa người ta gọi đó là bản sắc văn hóa . Tôi được ủy thác để khai thông điều này . Tất nhiên khi học hỏi lẫn nhau đôi bên đồng có lợi ,nhưng phải có thời gian . Chắc giáo sư cũng hiểu và phải ...tiếng của các ông gọi đức

tính này là gì nhỉ , à , sự nhẩn nại . Đúng không ?

Giáo sư Đại Nam thở dài :

- Tôi sẵn sàng truyền đạt những thông tin mà quý vị cần .Tôi cũng sẵn sàng hợp tác như một sứ giả hoặc một chứng thực về sự sống trong vũ trụ . Tôi cũng muốn AnPha cũng sẽ làm điều tương tự như vậy cho chúng tôi .

Giáo sư Song cười ha hả :

- Có một điều khác biệt . Đại diện cho An Pha là một Trung Tâm điều khiển và quản lý . Còn đại diện cho các bạn chỉ là một nhóm người đi lạc . Điều này có cân bằng không ? Chính vì vậy nên tôi khuyên quý vị hãy ...nhẩn..kiên nhẫn chờ đợi ...

Kỹ sư Quang ngắt lời :

- Chờ đợi ? Tại sao chúng tôi phải chờ đợi , chúng tôi đâu phải là tù nhân ?.

Đột nhiên giáo sư Song đứng dậy . Mặt ông tràn ngập sự mệt mỏi .

Ông nói chậm và nhỏ :

- Tất cả chúng ta đều là tù nhân của ý tưởng . Phải chấp nhận và chờ đợi . Rất tiếc tôi phải về . Cám ơn vì đã mời đến chơi nhà . Hẹn gặp lại ...

Giáo sư Song đi rồi ,chúng tôi quây chúng quanh giáo sư Đại Nam :

- Thừa thầy , chuyện gì đã xảy ra ?

Giáo sư Đại Nam rút khăn lau mồ hôi trán .Phải một phút sau,giáo sư mới nói

- Giáo sư Song là một nhà khoa học uyên bác . Phải nói là một nhà vũ trụ học bậc thầy . Được học hỏi ông ta là một điều cực kỳ may mắn .

- Tôi cũng đã chứng kiến những hệ thống điện tử cực kỳ của họ ,nhưng tôi không cho đó là may mắn .May mắn thực sự sẽ đến nếu tôi tìm ra cái gì khiến trái tim của người máy ở đây bất tử .

- Bất tử ?

Giáo sư Đại Nam hỏi gặng .

- Phải .Họ đã có được sự mô phỏng sinh học hoàn hảo và họ lại tìm được nguồn năng lượng vận hành vĩnh cửu . Nhưng tôi không thích sự bất tử mà tôi chỉ muốn về nhà .Vì vậy,tôi cần một nguồn năng lượng cực mạnh để vận hành con tàu và cũng để đề phòng chúng ta mất nhiều thời gian trước khi nối kết được với trạm không gian sao Hỏa . Có vẻ như giáo sư còn muốn ở lại đây nghiên cứu ..?

Giáo sư Đại Nam đăm chiêu :

- Tại sao tôi lại không muốn trở về nhỉ ? Trái đất đối với tôi như người mẹ .Nhưng chúng ta đừng quá nôn nóng . Chúng ta là người

lớn , chúng ta chấp nhận tất cả các hậu quả tốt hoặc xấu xảy ra cho chúng ta ,nhưng bên cạnh đó ,chúng ta còn có trách nhiệm với học sinh của mình . Dù chỉ là 3 em ,nhưng cha mẹ họ đã tin tưởng và giao trọng trách cho chúng ta . Chúng ta bắt buộc phải đưa họ về nhà an toàn .

- Giáo sư có chắc chắn điều đó khi mà tương lai chưa biết chuyện gì sẽ đến . ?

Cuộc tranh cãi trở nên gay gắt . Kỹ sư Quang trực tính và nóng nảy . Chúng tôi rút êm vào phòng bếp . Giây chuyền tự động đang lên thực đơn cho mỗi người . Tự Lực đã biết cách thay đổi chương trình nấu nướng tự động .Cậu ta vừa bấm nút lia lia vừa giải thích :

- Chú Quang đã chỉ cho tớ .Chú ấy quả là thiên tài máy móc .

Món thịt gà rán của tôi đã trở lại với cách nấu nướng truyền thống của trái đất .Điều này khiến tôi cảm thấy thoải mái hơn khi nghĩ đến chuyện phải ở lại dài ngày trên An Pha .

- Chú Quang nói với tớ là chú ấy có linh cảm xấu .

- Tại chú ấy nhớ vợ con thôi . Không khí ở đây cũng dễ chịu đấy chứ .

Triều My háy tôi :

-Cậu dễ chịu vì cậu có bạn gái ,chứ tớ ghét không khí trong lớp học quá rồi .

Tôi ngạc nhiên :

- Lớp của bạn cũng gặp lộn xộn . ?

-Lộn xộn ..Không , mà là do thái độ của các học sinh . Giáo viên ở đây giống như những bộ máy truyền đạt kiến thức chứ không phải ..thầy ..trò như chúng ta ...Tớ bị sốc ...

Tự Lực cũng xen vào :

- Công nhận Triều My nói hơi đúng đó . Tớ biết sinh viên Châu Âu đối xử với giáo viên khá tự nhiên và có thể tranh luận tay đôi . Cái cách họ phát biểu đôi lúc làm sinh viên Á Châu bị sốc .Nhưng giới hạn cuối cùng vẫn có . Ở đây , giới hạn ấy không có .

- Có thể chúng ta chưa quen ..nên có cảm giác như vậy .Maida .cô ấy nói....

Triều My không nhìn tôi và cũng không thèm nghe tôi nói hết câu , cô quay ngoắt người ,nắm tay Tự Lực nói :

- Cậu có thể chỉ cho tớ loại hoa mà cậu nói có những chiếc lá hình cánh bướm ...

. Thời gian trôi qua chậm rãi . Lá trong vườn bắt đầu chuyển sang màu vàng sậm . Mùa thu đã về . Ngọt ngào và mát mẽ .

Sáng hôm nay ,trời lát phát mưa . Mặt trời thứ nhất chỉ chiếu sáng

được một chốc rồi biến mất trong màn mây dày . Mặt trời thứ hai chẳng thấy đâu . Tôi bước đến trường trong tâm trạng buồn buồn . Hôm nay ,tôi sẽ cùng giáo sư Thần Mã nói chuyện về những thoái hóa ác tính trong động vật . Giáo sư Thần Mã mỉm cười khi nhìn thấy tôi cúi thấp đầu chào cô . Ánh mắt xám xanh của cô long lanh lạ lùng . Cô bé Maida hồ hởi nắm tay tôi .

- Những cô gái ở trái đất đều giống Triệu My phải không ?

Tôi lắc đầu :

- Không ,mỗi người mỗi vẻ ,như ở An pha thôi .

Giáo sư Thần Mã bắt đầu bài giảng của mình . cô đang nói đến sự phân rã của các proton và những bí ẩn của khối lượng không nhìn thấy . Những lý thuyết này ở trái đất vẫn còn mù mờ ,nhưng ở đây lại là các khái niệm căn bản . Tôi thở dài . Họ đã tiến một bước quá dài . Và khi nào thì điều đó kết thúc . Những người trẻ chúng tôi tiêu phí thời gian của mình vào các cuộc lang thang trong không gian tối đen và lạnh lẽo . Ở đây họ còn tiêu phí gấp trăm ngàn lần chúng tôi vì họ tiến bộ gấp trăm ngàn lần chúng tôi .

-Các proton cũng mãnh như vậy cũng tan rã Không có điều gì vĩnh cửu trong vũ trụ . Chúng ta phải tập làm quen với khái niệm này trước khi bước vào những phòng nghiên cứu .

- Nhưng cô đã nói là nó tan rã ở thời gian vô cực kia mà . Có cần thiết để làm thay đổi những ý nghĩ cá nhân không ?

Lần nào lớp trưởng Diman cũng phát pháo . Anh ta nhắm vào tôi để hỏi với nụ cười khinh thị . Hẳn anh ta biết rõ tôi chẳng hiểu gì về cái lý thuyết phức tạp đó . Cả lớp rùng rùng cười theo . Mai Da cũng tùm tùm . Tự ái nổi lên , tôi nói to :

- Thừa các bạn ,tất nhiên trái đất của tôi không tiến bộ bằng các bạn . Các bạn đã vượt chúng tôi hàng nghìn năm . Các bạn đã khám phá được những điều mà với con người trái đất ,đó chỉ mới là tưởng tượng , là giả thuyết . Nhưng qua bài giảng của giáo sư , tôi đồng ý với giáo sư là việc chấp nhận ảo ảnh của vũ trụ là rất cần thiết . Bởi chính nó đã giúp cho chúng ta khám phá ra cái bí mật của khối lượng không nhìn thấy . Nó cũng tương tự như sự tương tác giữa vật chất và tinh thần . Cái nhìn một sự vật sẽ thay đổi tùy trạng thái tinh thần của mỗi người . Mùa thu lá vàng sẽ tuyệt vời đối với những người đang yêu ,nhưng đối với ai đang buồn phiền thì đó là một không gian âm đạm .

Diman nhe răng cười , anh chen vào ,giọng khiêu khích .

- Hình như anh quên rằng khoa học sẽ phân tích rành rọt từng thứ một . Khoa học phải thế ,phải kiên định và đi tới cùng mục đích .

Giọng của giáo sư Thần Mã vang lên buồn bã :

- Sự tiến bộ đôi lúc là món quà độc hại đối với những tiến hóa sinh thái trên hành tinh chúng ta .

Cả giảng đường ồn ào như cái chợ . Giáo sư Thần Mã và tôi bị hất ra sát tường

- Giả thiết , là ảo ảnh thôi .

Giáo sư kêu lên :

- Chúng tôi đã cảnh báo các bạn . Đây là bài học nghiêm túc .Xin các bạn giữ trật tự để có thể tiếp tục bài học .

Hàng trăm con người gào lên :

- Không .Không học gì nữa . Bà im đi . ..Hãy im mồm ...Khóa mồm bà ta lại

Giáo sư Thần Mã cố tắt mạng ,nhưng một sinh viên to lớn lừng lững đến trước bà . Đó là DiMan . Mặt anh ta lăm lì .Giáo sư Thần Mã co rúm người lại . Tôi ngạc nhiên đỡ tay bà và trong khi tôi chưa kịp hiểu điều gì thì DiMan đã vươn tay ra . Một tiếng cụp rất nhỏ vang lên Âm vang của tiếng động nhỏ đó như một giòng điện lan sang tay tôi . Giáo sư Thần Mã rung mình một giây rồi bất động . Hai tay rũ xuống , mắt mở to . Tôi buông bàn tay lạnh giá của giáo sư ,miệng há hốc ngạc nhiên nhìn giáo sư rồi nhìn lớp học . DiMan đã quay lại chỗ ngồi của mình .Cả lớp vẫn sôi động cười nói tranh cãi ,không để ý gì đến giáo sư Thần Mã . Tôi chạy ra khỏi giảng đường trong nỗi sợ hãi cùng cực mặc cho tiếng kêu của MaiDa gọi với theo .

Vào đến nhà ,tôi lao vào phòng như một cơn lốc , tông vào giáo sư Đại Nam . Ông ôm người tôi giữ lại ,dùng một ngón tay xoa nhẹ lên trán tôi cho đến khi tôi bình tĩnh . Không đợi ông hỏi ,tôi đã hỏi hả kêu lên :

- Thầy ơi , cô ấy là người máy .Họ là người máy

- Ai ? Họ là ai ?

- Họ .Các giáo viên . Họ là người máy .

- Nhưng tại sao em lại hốt hoảng . ?..

Tôi lắp bắp :

- Thầy ..Thầy biết ...

Giáo sư Đại Nam gật đầu :

- Thầy biết khi làm việc với họ . Đó là những người máy sinh học hoàn hảo nhất vũ trụ họ được lập trình để giảng dạy , truyền thụ kiến thức thay cho các nhà bác học ,các nhà mô phạm mãi lo nghiên cứu không còn thời gian đứng lớp .

Tôi thở ra .Thật khó có thể tin vào điều đó với thiện cảm ,nhưng đây là An Pha . Tôi phải làm quen với những chuyện này . Cứ nghĩ đến

sáng mai,tôi lại đến giảng đường đứng bên một người máy biết nói cười , tim tôi như có ai bóp nghẹt .

Tôi quyết định không nói chuyện này với Tự Lực ,Triều My và kỹ sư Quang . Có lẽ tôi đã vi phạm nội quy phổ biến trung thực những tin tức thu nhặt được . Nhưng tôi thực sự không muốn những người bạn của mình có cảm giác như tôi đang có .

Chiều tối , gió thổi nhẹ .Mây tan nhanh .Mặt trời thứ hai hiện ra ,trong khoảng khắc cuối cùng của một ngày , hắt xuống cây cỏ thứ ánh sáng nhàn nhạt của buổi chiều thu . Bầu trời trong xanh sậm màu dần . Những ngôi sao sáng như ngọc bích đơm dày đến tận chân trời . Nằm dài trên bãi cỏ , lần đầu tiên kể từ ngày lạc đến An Pha ,tôi nhìn ngắm bầu trời đêm với ánh mắt của kẻ kiếm tìm . Tôi đếm từng nhóm sao ,vận dụng hết kiến thức về thiên văn để mong bắt gặp đâu đó hình dáng của một chòm sao quen thuộc . Một đôi khi ,tôi có cảm giác nhìn thấy chúng ,mờ nhạt như sương khói ,nhưng rồi cái bầu trời xa lạ kia lại quăng tôi vào góc hẹp của tuyệt vọng . Tôi nhớ lần nói chuyện sau giờ học với Maida cách đây ba tháng :

- Chúng tôi được toàn quyền hướng mục đích học tập của mình theo sở thích . Tranh luận , thách thức là điều kiện cần có để một sinh viên muốn thành công . Các giáo viên đôi khi không theo kịp trình độ của tư duy ,họ phải bị đào thải . Nếu không ,họ sẽ làm cho một thế hệ dừng lại .

- Nhưng tôi nghĩ ít ra họ cũng đã san sẻ hết khả năng của họ những kiến thức có được .

- Đó là công việc của họ mà . Trong hai năm đại học ,nếu bản thân tôi không tìm được lời giải đáp cho cái mình thắc mắc thì tôi chẳng có giá trị gì cả . Trường sẽ không cấp bằng . Do đó khi một giáo viên không mở được một hướng đi cho học sinh ,có nghĩa là giáo viên đó đã mất khả năng giảng dạy .

- Tôi không tin . Ở trái đất , chúng tôi vẫn tôn trọng người thầy từ thuở mới học đánh vần dù chúng tôi đã trở thành một nhà bác học ,hoặc một Tổng Thống .

- Tổng Thống là gì ...

Câu chuyện trôi tuột đi về một hướng khác . Giờ đây ,khi nhớ lại ,tôi bắt đầu hiểu tại sao các sinh viên An Pha lại cư xử với thầy giáo của mình như vậy . Giáo viên chỉ là một cỗ máy . Nhưng ...tôi vẫn ám ức .Ta có thể xử sự như vậy với kẻ , không ,với bộ máy đã cho ta kiến thức ,làm trí óc ta giàu có chẳng ? Ta loại bỏ một cái máy vi tính , một cái xe tự hành ,một từ điển bỏ túi vì nó không còn hợp thời nữa ,lòng không thắc mắc . Ở đây , đó cũng là một bộ máy điện tử ..Họ

có quyền loại bỏ ?..Không ...!..Có ...!.. Tôi ôm đầu hét lớn .

- Ôi cái thế giới quỷ quái này .

- Một câu than lạ lùng đấy . Cái gì làm cho cậu tuyệt vọng ?

Kỹ sư Quang xuất hiện bên cạnh tôi . Chú phân bua :

- Chú thấy cậu ngồi ở đây hằng giờ rồi .

- Cháu nhớ nhà quá . Nhớ trường ,nhớ lớp ,nhớ thầy cô ,bạn bè ..Có phải quê hương là ngôi sao đẹp nhất vũ trụ phải không chú Quang ? Bao giờ chúng ta quay về ? Chú không được để con tàu của mình mục nát đấy .

Chú Quang cười bí mật :

- Đứng dậy , đi theo chú .Chú sẽ dành cho cháu một bất ngờ .

Hai chúng tôi băng qua những vườn cây rộng lớn ,những giảng đường tối om ,những dãy phòng thí nghiệm thấp thoáng ánh đèn .

Chú Quang sờ tay vào chốt cửa nhận dạng . Cánh cửa mở ra . Một phòng xưởng rộng gần bằng một sân banh với mái vòm cao tít bằng kiếng . Và đập vào mắt tôi là con tàu thân thuộc màu da cam .sáng rực dưới ánh đèn . Tôi kêu to :

- Con tàu của chúng ta .

Tôi chạy đến . Nhìn gần ,con tàu có vẻ bị hư hại nặng . Những lớp sơn cháy xém ,những đường trượt do va chạm với bụi không gian có dạng sóng . Con tàu phong trần gợi nhớ đến những ngày giông ruổi trong không gian đen lạnh . Nước mắt tôi ứa ra . Bây giờ thì tôi hiểu tại sao chú Quang lại sốt ruột đến thế ,và tại sao mái tóc của giáo sư Đại Nam bạc màu nhanh đến thế .

- Chú đã nài nỉ họ để đem được về đây . Chú đang tìm cách đánh cắp một trái tim . Họ cất dấu loại năng lượng bí mật trong trái tim người máy sinh học . Trái tim đó là một bộ máy sản xuất năng lượng tuyệt hảo không bao giờ cạn .Một trái tim vĩnh cửu .

Trái tim vĩnh cửu

Chương 6

ẢNH HƯỞNG GIẤY CHUYÊN

Giáo sư Thần Mã không có mặt mà thay vào đó một giáo sư nam .Giáo sư SITMA . Ông lạnh lùng nhìn tôi một giây rồi nói ,giọng đùng đục :

- Tôi là Giáo sư Sitma . Còn anh là Hoàng Nam ?

Tôi cúi đầu chào ông ,không trả lời mà hỏi :

- Thừa giáo sư , giáo sư Thần Mã không đến .

Giáo sư Sitma không trả lời , ông ngáp ngừng một giây rồi nói to :

- Anh Hoàng Nam , một thành viên trong con tàu không gian đến từ trái đất ,sẽ truyền đạt với chúng ta những hiểu biết của anh về sự sống của các hành tinh trong Thái Dương hệ .

Diman , là sinh viên đầu tiên phát pháo :

- Anh ta đã nói quá nhiều , và đã chứng tỏ vốn hiểu biết cũng như cách tư duy của anh ta rất từ chương .,nghèo nàn .

- Anh ta chẳng cung cấp được những tình huống hay để phân tích .

- Anh ta có vẻ quy lụy quá đáng vào những kẻ ban phát kiến thức của họ cho anh ta .

Khó khăn lắm giáo sư Sit Ma mới ngăn được sự phát biểu ồn ào đó .

- Đúng như các bạn nói , trái đất có nền văn minh thấp hơn chúng ta

.Nhưng vì họ sống trong một khoảng vũ trụ mà chúng ta chưa biết nên chúng ta vẫn có thể tìm hiểu để làm giàu thêm kiến thức của mình về những nền văn minh xa lạ . Chúng ta luôn luôn cho rằng mình là sinh vật tiến hóa độc nhất trong vũ trụ . Giờ đây ,thực tế chứng minh không phải vậy . Thế thì còn bao nền văn minh khác nữa tiến bộ hơn chúng ta hay chỉ mới phôi thai .

Bị chạm tự ái ,tôi không thể không phát biểu :

- Vâng , đúng như giáo sư Sitma đã nói . Về kỹ thuật chúng tôi thấp kém ,nhưng về văn hóa , chúng tôi có bản sắc riêng ,giá trị riêng .

Thiết nghĩ ,các giáo sư không đưa tôi đến đây để trình bày về khoa học kỹ thuật trái đất mà để nói về văn hóa khoa học trái đất ..vâng ..văn hóa khoa học ..tạm gọi là như vậy .

Giáo sư Sitma vỗ vai tôi :

- Khá lắm ,Hoàng Nam , anh cứ phát biểu tiếp ...

Câu khen của giáo sư khiến cả lớp náo động , kẻ vỗ tay ,người đập bàn .

- Anh ta chỉ muốn hớp hồn các cô gái An Pha nhẹ dạ .

Diman và nhóm bạn của hắn hét to :

- Chấm dứt giờ học . Các bạn có thích một giáo sư An Pha trong giờ dạy lại khen tặng một vật chứng ngoài An Pha . Chúng tôi không muốn tìm hiểu thêm về trái đất gì gì đó .Ông bảo hắn cắt đi .

- Không được , đây là khách mời .Chương trình học của chúng ta còn kéo dài 53 tiếng 45 giây nữa với người trái đất .

Đột nhiên tôi bị đẩy ra cửa cùng với một hình nhân bất động . Một sinh viên nào đó đã nhanh chóng cắt ngang giờ dạy của ông thầy người máy . Lớp học tan ra . Diman đi ngang tôi không thèm nhìn .

Những học sinh khác thản nhiên như chuyện bình thường .Họ trở về chỗ nghiên cứu của riêng họ . Maida dừng lại trước tôi . Cô nói ,giọng nhẹ nhàng :

- Anh có muốn tới chỗ nghiên cứu của tôi không ?

Tôi thờ thẩn lắc đầu :

- Có lẽ tôi sẽ về nhà ..

- Anh đừng buồn . Hãy suy nghĩ và tìm ra một tình huống độc đáo mà anh đã bỏ sót . Ai cũng muốn nghe những cái mới mẻ .

Cô bước đi , lưỡng lự một giây ,rồi ngập ngừng hỏi :

- Anh không sao chứ ?

Tim tôi thất lại . Tại sao cô không đoái hoài gì đến giáo sư Sít Ma ,giờ đây là một thời sát bất động ,không một thầy người chết thì đúng hơn ,ở cạnh tôi ? .Lương tâm của họ,tình thầy trò của họ để đâu ? Chẳng nhẽ họ không có chút gì áy náy, trắc ẩn ..? Tôi giận dữ nói to :

- Làm ơn trả ông ta trở lại trạng thái ban đầu đi .

Maida nhìn Sít Ma , cô cười :

-Anh đừng quan tâm , Đội phục vụ sẽ lo việc đó .

- Không ,tôi muốn cô giúp . Chẳng lẽ cô không quan tâm đến thầy của mình ?

Maida nhìn tôi lạ lùng :

- Ông ta là người máy .Ông được sản xuất để phục vụ chúng tôi .

- Nhưng rõ ràng ông là thầy . Ông đã cho cô kiến thức . Ông ấy là thầy ..là thầy ..

Tôi nổi giận thất sự . Sít Ma cũng như Thần Mã , họ quá giống con người đến nỗi tôi không thể phân biệt được , do đó tình cảm của tôi cũng lẫn lộn .Nhưng tự sâu trong tâm hồn ,tôi thật sự muốn học trò của ông đối xử với ông như đối xử với một con người .

Maida vẫn không hiểu ,nhưng để chiều tôi , cô đưa tay ra chạm vào cổ giáo sư . Giáo sư rung mình . Đôi mắt ông chớp nhanh . Maida quay người đi luôn . Có lẽ cô không muốn thầy Sítma nhìn thấy mặt cô khi ông đã được nối mạch .Nhưng cô làm :

- Maida ,cám ơn em .

Tôi rúng động toàn thân . Đây có phải là một thái độ đã được lập trình .? Không ,giọng nói run run này như phát xuất từ trái tim ,một loại xúc cảm ,chỉ có được khi có sự tương tác giữa trái tim và những sợi thần kinh trung ương .Có thể nào một người máy lại làm được điều đó .

Chúng tôi bước song song bên nhau .

- Chúng tôi luôn luôn được đổi mới ,nhưng tư duy của các học sinh phát triển vượt bậc và luôn luôn vượt trước chúng tôi .Vì thế chúng

tôi phải nhường chỗ cho các giáo sư khác .

- Giáo sư Thần Mã đang làm gì ?

- Bà ấy sắp nhận nhiệm vụ mới ,tại một trường tiểu học .

- Tôi không đồng ý với cách xử sự của các sinh viên . Họ không tôn trọng thầy cô giáo . Họ không có tình cảm ...

Giáo sư Sitma bật cười , tiếng cười tựa tiếng rên rỉ của sợi xích :

- Tình cảm ư ? Từ này xa lạ với chúng tôi . Chúng tôi chỉ là những người máy . Họ tạo nên chúng tôi vì vậy họ có quyền điều khiển chúng tôi cho lợi ích lớn nhất của họ . Logic hoàn toàn .

Giáo sư Sit ma lại cười . Tôi đứng lại nhìn bóng ông ta lảo đảo đi vào trong vườn cây . Rất logic .Rất logic ,nhưng sao tiếng cười của ông ta lại không logic . Tôi không biết . Ở trái đất ,chúng tôi không bao giờ chế tạo người máy có hình dáng của con người . Đó là một sự khôn ngoan ,rất văn hóa ,rất thâm sâu .

Dù rồi rãnh ,nhưng tôi không muốn về nhà . Tôi nhớ con tàu màu da cam của mình . Tôi muốn đến chỗ kỹ sư Quang .

Xưởng chế tạo không có người nào . Chiếc tàu màu da cam thân yêu vẫn sừng sững ở một góc . Ô cửa kia là nơi tôi ngồi hàng giờ với cái máy đo phóng xạ tự tạo của mình . Ô cửa kia là của Triều My ...Giá như tôi vào được trong con tàu và lại ngồi vào chỗ của mình . Nỗi ao ước đó càng lớn mạnh khi tôi đến gần con tàu và càng thức giục mạnh mẽ khi tôi nhìn thấy cánh cửa ra vào chỉ khép hờ . . Nhìn quanh ,không có ai ,tôi mím môi theo các bậc thang chồm lên ,đẩy nhẹ cánh cửa và bước vào . Xúc cảm dâng trào , mắt nhòe lệ ,tôi không nhận thấy là các món đồ nát đã được dọn dẹp gọn gàng . Có tiếng động ở buồng lái .Tôi sợ hãi nấp đằng sau tủ treo quần áo dành cho các chuyến đi bộ ngoài không gian . . Qua khe hở giữa hai bộ đồ bay ,tôi nhìn thấy cái bóng quen thuộc của Diman , hắn đang xem xét cuốn sổ phi hành ghi bằng mật mã hiệp hội không gian . Có lẽ không hiểu , hắn đá mạnh một cái đai an toàn chắn ngang lối đi rồi rón rén trèo xuống con tàu . Tôi rời chỗ nấp theo dõi hắn qua khung cửa . Hắn không ở lại xưởng mà đi thẳng ra ngoài .

Tôi thở phào và buồn cười đến nỗi muốn cười thật to cho thỏa. thích :

- Té ra dù có tiến bộ đến đâu ,tâm hồn của con người vẫn có giới hạn dài rộng khác nhau tùy theo bản chất của họ .

Người thứ hai có mặt trong cái xưởng rộng lớn này là kỹ sư Quang . Tôi không ngạc nhiên khi thấy chú xăm xăm bước đến con tàu màu da cam .

Chú Quang rón rén đi lên con tàu . Hình như chú linh cảm trong con

tàu có người . Chú lấy từ dưới chiếc áo jacket của mình cái cửa đã năng mà chú đã giữ nó khi rời con tàu trong khu rừng lạ cách đây nửa năm thời gian AnPha . Để giữ an toàn cho mình ,tôi lên tiếng mà vẫn đứng nấp sau tủ quần áo :

- Hoàng Nam đây chú Quang .

Chú Quang thở phào ,mỉm cười :

- Cậu làm chú sợ . Thế nào ? Nhớ tàu hả ? Giáo sư Đại Nam cũng vào đây hai lần . Triều My một lần ,đi cùng Tự Lực .

Lòng tôi gợn lên chút tức bực .-Té ra họ vào đây mà chẳng rủ mình . Triều My mà cũng đối xử với mình như thế chẳng ? Kể từ ngày lên hành tinh An Pha ,không hiểu sao tôi hay nghĩ đến Triều My . Cô ấy vẫn còn dùng cái khăn màu ánh trắng của tôi không ? Cô ấy thường khóc vì nhớ nhà ? Hương ngọc lan có đủ an ủi cô ấy không ? Triều My chẳng để lộ chút gì cho tôi thấy cô ấy có quan tâm đến cái khăn tay .

Kỹ sư Quang nháy mắt :

-Lại nhớ đến Maida à ? Nếu được về trái đất có đem Maida theo không ?

Tôi ngạc nhiên :

-Sao chú Quang lại biết Maida ?

- Triều My kể . Cô ấy bảo cậu sẽ ở lại An Pha nếu có dịp ,nên không thèm rủ cậu đến thăm tàu .

Lòng tôi xốn xang . Quả là một hiểu lầm tai hại .Chuyện này không khéo do Tự Lực bép xép mà ra .

- Cậu có thể giúp tôi chuyện này không ?.

- Sẵn sàng .Nhưng chú phải cho cháu biết chú cần gì .?

Kỹ sư Quang ngại ngần ,cuối cùng ông tặc lưỡi nói :

- Thôi được . Giữa người lạ ,phải tin bạn .Chú đang có kế hoạch đánh cắp một trái tim của người máy sinh học .

- Đánh cắp trái tim ..?

Tôi không tin vào lỗ tai mình .

- Đúng , đó là nguồn năng lượng vĩnh cửu . Nó được lắp đặt trong trái tim người máy sinh học . Chú chưa biết làm cách nào để có nguồn năng lượng đó ngoại trừ cách tiếp cận một người máy sinh học và đoạt lấy . Chú thấy cậu rất thân với họ .Phải không nào ?

Tôi lại ngạc nhiên lần nữa . Chuyện các giáo viên người máy ,làm sao chú Quang biết được . Chú Quang mỉm cười giải thích :

- Giáo sư Đại Nam và chú luôn trao đổi thông tin cho nhau . Có điều ông cụ quá thận trọng . Chú không hiểu nguyên nhân của sự thận trọng đó . Vì vậy chú muốn giữ kín kế hoạch này đến phút chót . Giáo

sư không bao giờ làm những việc khuất tất .

- Nhưng chú ... cháu ...

- Chúng ta không làm hại ai, không làm tổn thương ai kia mà .Chú hứa đó . Bây giờ cháu yên tâm chưa ?

Kỹ sư Quang ra dấu cho tôi rời con tàu . Tôi bối rối đến nỗi không tha thiết gì đến việc ở lại . Kỹ sư Quang là một thiên tài về máy móc . Nếu chú ấy có một nguồn năng lượng lớn , chúng tôi có cơ may trên 60% trở về nhà an toàn . Nhưng tại sao phải là trái tim của người máy sinh học ?

Mãi suy nghĩ ,tôi không chú ý đến ba bóng người đang đợi tôi trên thảm cỏ trong khu vườn nhỏ trước nhà . . Trời nắng gắt bởi ánh sáng hực hỡ của hai mặt trời cùng ở trên cao . Nhưng dưới bóng cây ,không khí vẫn mát lạnh .

- Hoàng Nam ..

Maida vẫy tay kêu rồi rít . Damma đưa tay khoát chào .Dạo sau này Damma đối với tôi cởi mở và thân thiện hơn , có thể là nhờ Maida ,họ rất thường đi chung với nhau . Nhưng người tôi chú ý lại là giáo sư Thần Mã .Bà vẫn ngồi ,miệng mỉm cười nhìn tôi bằng ánh mắt màu nâu bạc mênh mông .

- - Thưa cô .

Tôi chạy lại .

- Giáo sư Thần Mã muốn từ giả cậu . Giáo sư sẽ đi đến AnPha 2 . Damma giải thích thêm .

- Đó là một hành tinh nhân tạo cách AnPha 1000 km . Đã có rất đông người ra định cư ở đó .

- Bao giờ cô đi .?

Tôi buồn rầu hỏi ,lòng bỗng buồn bã như chính mình phải đi xa .

Maida cướp lời :

-Ngày mai . Mà sao cậu buồn vậy ?Có chuyện gì à ?

- Tôi luôn luôn cảm thấy buồn khi một người thân ra đi . Cô Thần Mã là người bạn và là người thầy của tôi .Hỏi làm sao tôi không buồn .?

Maida buột miệng :

- Cô ấy chỉ là một người ..

- Chính xác là một cỗ máy biết tư duy . Thế thôi . Maida nói đúng . Lẽ ra tôi không nên đến đây .

- Không , em rất cảm ơn giáo sư . Mai này khi trở về nhà , em luôn luôn nhớ giáo sư ,một người thầy như bao người thầy khác của em ở trái đất .

Damma nhìn tôi chăm chú :

- Anh không có sự phân biệt nào ư ? Tại sao vậy ?

Tôi thành thật nói :

- Bài học vỡ lòng của học sinh trái đất là phải biết ơn thầy . Tương lai của chúng ta ra sao khi không có những người thầy . ? Thầy của chúng tôi được gọi cho bất cứ một ai đã truyền đạt cho mình những kiến thức . Thầy ở trường đời ,thầy ở trường học . Chẳng cần một người có học vị cao mới là thầy . Một người thợ ,một kẻ thất học vẫn có thể là thầy nếu chúng tôi rút được kinh nghiệm của họ để làm hành trang cho cuộc sống riêng mình ...

Mai da lắc đầu :

- Khó thể hiểu được .

- Các cậu khó hiểu bởi các cậu luôn cho rằng mình thông thái và hiểu biết hơn ,hoặc các cậu là sinh vật thượng đẳng ,là giai cấp tối ưu .

Damma không tin :

- Tôi muốn có chứng minh .

- Tình yêu phát xuất từ trái tim làm gì có thể chứng minh được ?

Giáo sư Thần Mã mỉm cười ngăn lời tôi nói :

- Đây không phải là giảng đường ,chúng ta không cần phải tranh luận . Cô chỉ muốn gặp em chào từ giả .

Cô đưa tay ra . . Làn da tay của cô ấm và mịn màng . Tôi cúi người .Hãy nói một câu từ giả để ấm lòng người đi ,nhưng sao tôi vẫn không thốt nên lời . Câu từ giả với một người máy ư ? Chính bản thân tôi cũng gờn gợn một điều gì đó rất mơ hồ . Nhìn cô bước đi ,bờ vai nghiêng nghiêng khuất dần dưới nắng ,tôi chợt giận mình sao không thể hiện được tình cảm mà tôi vừa hùng hồn diễn giảng trước Maida và Damma . Không biết nghĩ gì mà Maida cầm tay tôi dịu dàng nói :

- Đừng buồn . Cô ấy sẽ không sao đâu .

Damma thở ra rồi chợt nói to :

- Thôi nào . Hẳn cậu sẽ đãi bọn tớ bữa ăn trưa chứ ? Nghe Maida kể món gà quay của cậu rất ngon .

Chúng tôi chạy ủa vào nhà .

- Các em đã về đấy à ?

Tiếng của giáo sư Đại Nam mệt nhọc vọng ra từ trong phòng . Tôi ngạc nhiên .Đó là tiếng của một người bị cảm ,nghèn nghẹt ,mệt nhọc . Vội vàng tôi mở cửa phòng và thấy giáo sư ngồi ở bàn làm việc ,đầu dựa vào lưng ghế ,mắt nhắm nghiền

- Thầy ,thầy bệnh sao ?

- Hơi mệt thôi . .Làm sao mà thầy có thể bệnh vào lúc này .? À,các em nhớ mặc ấm vào kẻo bị cảm đấy . .Bệnh cúm mùa thu ở đây không chữa một ai đâu .

- Vâng , thưa thầy , thầy đừng lo ,tụi em biết giữ mình mà . Để em dìu thầy lên giường . Em sẽ nấu món cháo cá .
Giáo sư Đại Nam gạt đầu ,mở mắt .Ông nhìn thấy Damma và Maida trước mặt:

- Ôi,vậy mà thầy cứ tưởng Triều My và Tự Lực . Thôi,để mặc thầy, các em ra ngoài và tiếp tục chuyện trò đi .

Tôi đỡ giáo sư vào giường rồi ra bếp . Tôi không nhớ phải làm món ăn cho Triều My mà loay hoay cài chương trình làm món súp cá .Đến khi đem món súp cá vào cho thầy Đại Nam xong tôi mới sực nhớ :

- Chết , tớ quên mất . Xin lỗi ù .Tớ sẽ làm ngay đây .Đừng giận nhé .

Triều My nói nhỏ :

- Lỗi phải gì . Tụi tớ chờ được mà .

Damma nói trong khi tôi thao tác trên những nút sáng màu bạc :

-Cậu vẫn đối xử với các thầy cô như vậy à ?

Tôi vẫn không dừng tay :

- Tất nhiên rồi . Vì tớ yêu quý thầy cô như cha mẹ .

- Kể cả các thầy cô như Thần Mã,Sít Ma

- Ừ ...Họ là thầy mà ...

Tôi bấm nút sẵn sàng rồi quay lại để nhìn thấy hai gương mặt suy tư .Thôi kệ , để họ suy nghĩ và hiểu thêm về cuộc sống của người ngoài trái đất .

Bữa ăn gần xong ,Triều My và Hợp Lực mới về tới . Họ đang tranh cãi to tiếng về một câu cổ ngôn nào đó .Tôi chặn họ lại bằng ngón tay trên môi :

- Nói nhỏ thôi .Thầy Nam đang nhức đầu .

Cả hai vội vàng vào thăm thầy . Khi trở ra ,Tự Lực buồn buồn nói :

- Thầy lo quá mà sinh bệnh thôi .Giá như mình về được nhà .

Tôi muốn kể cho hai bạn nghe kế hoạch của chú Quang nhưng nhớ đến lời hứa và sự hiện diện của MaiDa và Damma nên thôi . . Maida khoe :

- Món cá của Hoàng Nam nấu tuyệt lắm .

Triều My háy tôi một cái dài . Đó là món mà Triều My bày tôi để thế vào món gà quay mà tôi đã phát ớn . Cô ấy không bày cho Tự Lực viện cớ Tự Lực đã từng chỉ trích món cá hấp rất tanh ,dù Tự Lực rút lại lời chê và năn nỉ hết lời . Tôi nói với Triều My :

- Tớ nấu cho cậu món cá hấp ..

Nhưng Triều My làm như không nghe . Cô nói với Tự Lực :

-Tớ muốn ném món vịt khoai môn của cậu . Cậu làm cho tớ nhé .

Tự Lực hăm hờ gạt tôi sang một bên ,liên tục bấm nút . Không hiểu vì cảm động hoặc hấp tấp mà Tự Lực đã phạm lỗi ,món vịt khoai môn

nhuyễn như . Triều My nhìn đĩa thức ăn của mình . Tôi chuyển sang cho cô đĩa gà quay ,nhưng cô đẩy ra cúi đầu trệu trạo nuốt món vịt trong khi Tự Lực nhăn nhó xin lỗi liên tục .

Maida và Damma ra về thì Tự Lực và Triều My cũng chuẩn bị đi .

- Cậu không đến trường à ?

- Không , tớ phải chờ giáo viên mới .

Tự Lực càu nhàu :

- Lại đổi giáo viên . Ở đây kỳ lạ thật . Giáo viên ở chỗ tớ vô cảm với thái độ của sinh viên . Họ muốn gì là ông ta làm theo cứ như sinh viên là ông chủ . Có thể vì vậy mà ông ta không tạo được sự kính nể của học trò .

Triều My có vẻ không muốn nói chuyện với tôi .Cô kéo tay Tự Lực và họ cùng ra cửa tay nắm tay thân mật .

Còn lại một mình ,tôi cảm thấy cô đơn và thật buồn .

- Vào đây uống trà cùng với thầy đi .

Giáo sư Đại Nam gọi tôi . Thầy có vẻ đã khá hơn và đang ngồi cạnh bàn làm việc .

- Ở đây không giống chúng ta phải không nào ? Có thể vì họ đã quá tiến bộ . Có thể một ngàn năm nữa , chúng ta lại đi vào vết xe của An Pha .Khi con người có thể tạo nên một sản phẩm quá giống mình thì họ luôn luôn muốn biểu hiện sự vượt trội và thái độ ông chủ của sản phẩm đó .

- Thầy ơi ,có khi nào những cỗ máy biết tư duy đó vượt trội hơn con người ?

Giáo sư Đại Nam cười :

- Trên nguyên tắc là không thể ,nhưng thực tế có thể có những phát sinh không biết trước . Tất nhiên các nhà khoa học giỏi phải tiên liệu điều đó .

- Trên nguyên tắc khi các tế bào hội đủ điều kiện như tế bào con người ,thì sự tương tác hóa học khi bị kích thích có thể hình thành các cảm xúc giống như con người .

- Đúng thôi .Nhưng theo thầy là cảm giác đúng hơn là cảm xúc .

Tôi thở dài nhớ tới giọng nói run run của thầy Sitma , đôi mắt buồn của cô Thần Mã .Tôi muốn họ là con người .

- Dù sao họ cũng bị điều khiển bởi một hệ thống con chip và giọng năng lượng nhân tạo .Khi bị ngắt ,trái tim của họ ngừng đập ,hoạt động não sẽ tê liệt . Đó là bữa bói tuyệt đối an toàn của Hội đồng tối cao An Pha .

Đầu óc tôi lẫn lộn lung tung . Trái tim tôi đối kháng với lý trí . Tôi vẫn buồn cho giáo sư Thần Mã với nỗi buồn của một học trò ,của một

con người . Có lẽ tôi không đủ sáng suốt nữa chăng ? . An Pha không còn là một thế giới hấp dẫn tôi dù nó tiệp nghi ,giàu có ,hiện đại và dư thừa thông tin .Tôi muốn về nhà .

- Thầy ơi ,tại sao chúng ta không tiến hành việc trở về trái đất . Đến khi nào chúng ta mới làm chuyện đó . ?

Giáo sư Đại Nam làm thinh . Ông bối rối nhìn tôi .

- Thầy vẫn chưa thỏa mãn với những khám phá đạt được sao ?

Giáo sư ngần ngừ một giây ,rồi ông thờ dài ,bấm nút vào màn hình trước mặt

-Có lẽ đã đến lúc cho các em biết một chút về những nghiên cứu của thầy .

Trên màn hình chỉ chít những vì sao xa lạ ,những mặt trời đỏ lửa , nhưng quảng sáng thiên hà .Tận một góc tít xa ,tôi nhìn thấy lơ mờ một chấm nhẹ hình đĩa dẹt Ngón tay thầy Nam rà lên chính chỗ đó .Chấm sáng được phóng to ,30%,50% rồi 100% . Tôi reo lên :

- Ngân hà ...Rồi trong hàng hàng điệp trùng của chấm sao ,thầy Nam rà tay đến một điểm mờ ở kế rìa,khoảng 2/3 cách tâm . Tôi há to miệng bàng hoàng . Thái dương hệ . Tim tôi đập mạnh nhìn những đốm sáng xoay chậm chậm quanh một ngôi sao . Tôi chưa kịp ngắm nhìn nơi chốn thân yêu quen thuộc kia thì hình ảnh ban đầu trở lại .Lần này tôi nhìn thấy chòm sao nơi có AnPha ,ở ngoài rìa của một đại thiên hà . Tôi như muốn ngã ra bất tỉnh vì tuyệt vọng khi nghĩ đến khoảng đường dài dằng dặc không biết bao triệu năm ánh sáng và cho dù con tàu có trở về bằng trái tim vĩnh cửu chăng nữa thì chúng tôi cũng không thể sống mãi để trở về . Hèn gì giáo sư Đại Nam đã từ chối những đòi hỏi của chú Quang và lơ đi nỗi nhớ của chúng tôi . Tôi thều thào như người hết hơi .

- Thừa thầy ,vậy là chúng ta mãi mãi ở lại đây .

Giáo sư Đại Nam lắc đầu :

- Có thể ,nhưng thầy không hết hy vọng đâu Tại sao chúng ta đến được An Pha trong một khoảng khắc ngắn ngủi . Điều đó cũng có nghĩa là ta có thể trở về chỉ trong thời gian đó với cách thức đó . Cái mà chúng ta muốn khám phá là làm thế nào mà ta có thể chui qua cái lỗ một cửa bức tường không gian , chúng ta đi bằng con đường tắt thì phải về bằng con đường tắt .

Tôi chồm dậy . Giáo sư Nam nói đúng . Khoa học đã biến cái không thể thành có thể . Còn chúng tôi , chúng tôi đã có thể , vậy tại sao chúng tôi không làm được một lần nữa .

- Điều mà thầy đang nghiên cứu và muốn khám phá là con đường xuyên không gian . AnPha cũng lưu tâm , nghiên cứu .Thầy muốn

hợp lực với họ . Nếu chỉ một mình thì không thể và không có thời gian , nhưng nhờ An Pha , sự tiến bộ của họ vượt xa chúng ta cả nghìn năm ,thì thầy nhận thấy có cơ may .

- Nếu thầy nói có hy vọng ,chắc mọi người sẽ rất vui .

- Ngày mai , có một cuộc họp quan trọng loan báo những khám phá khoa học mới nhất . Giáo sư Song sẽ cùng với thầy đưa ra một luận thuyết mới về các phép biến đổi ,trong đó một vài bằng chứng tồn tại của chiều thứ tư trong không gian .

Tôi sửng sốt :

- Chiều thứ tư .Con đường ngắn nhất đưa chúng ta về .

- Bằng chứng là con tàu vũ trụ Việt Nam đã đến được AnPha .

Trái tim vĩnh cửu

Chương 7

CUỘC NỔI LOẠN

Cuối cùng thì giáo sư Đại Nam cũng thông báo cho chúng tôi niềm hy vọng mà ông đặt vào buổi họp ngày mai . Khi luận thuyết được công nhận , các nhà bác học sẽ cùng nhau giải quyết những gì còn vướng mắc . Không sớm thì muộn ,chúng tôi sẽ được trở về . Ai cũng vui vẻ ,hân hoan . Triều My hát vang . Tự Lực nói nhỏ vào tai tôi :

- Tớ yêu Triều My .Tớ sẽ chinh phục cô ấy . Hương ngọc lan của cậu chỉ làm cô ấy nhớ tớ vì tớ đưa cho cô ấy chiếc khăn mà .

Nói xong Tự Lực hóm hỉnh nheo mắt nhìn tôi cười .

Tôi không còn lòng dạ nào tranh cãi với Tự Lực vì lòng tôi có chút lo lắng khi chú Quang không đá động gì đến vụ âm mưu đánh cắp trái tim vĩnh cửu .Tôi kéo kỹ sư Quang ra ngoài sân khi thầy Nam đã vào phòng và chôn chân vào bàn làm việc của mình .

- Chú Quang . Như vậy ..vụ năng lượng vĩnh cửu đâu cần thiết ?

Chú Quang thì thầm :

- Không được bép xép đấy . Chú cháu mình vẫn có chương trình riêng . Chú không tin vào Hội Đồng khoa học An Pha . Có thể họ sẽ không cho mình ra đi dù có khám phá ra sự tồn tại của cái lỗ một quái ác kia . Mình phải có kế hoạch dự bị . Ngày mai ,khi mọi người trên An Pha hướng về cuộc họp ,chúng ta sẽ đến phòng chế tạo các bộ phận người máy sinh học .

Tôi thở ra như trút được gánh nặng . Ăn cắp một quả tim máy trong

phòng chế tạo thì cũng chẳng có gì để tôi phải lo sợ . Vậy là lúc chú Quang nói ,tôi cứ tưởng chú Quang sẽ giết một người máy để lấy tim của họ .Nghe giống như kẻ sát nhân . Ghê quá . Bây giờ thì tôi tán thành việc tìm kiếm năng lượng cho con tàu . Chú Quang quả là người lo xa .Vậy cũng tốt cho mọi người .

Trong tâm trạng vừa lo âu vừa hy vọng ,tôi lóp ngóp hoài không ngủ được . Mặt trời thứ nhất vừa vượt khỏi chân trời ,tôi đã có mặt ngoài vườn . Lần đầu tiên kể từ khi đến An Pha ,tôi muốn tập thể dục . Tôi chạy một vòng quanh khu nhà nghỉ cho đến khi mồ hôi ướt cả chiếc áo ngoài mới trở về . Thầy Đại Nam đã đi khỏi nhà . Tự Lực cũng vậy , chỉ còn Triều My loay hoay với món mì xào .

- Chú Quang hỏi cậu đấy . Có chuyện gì vậy ?

Tôi thoái thác :

- Chuyện gì đâu .

- Sáng nay cậu đi với mình nhé . Tớ muốn đến phòng thí nghiệm não nhân tạo .

- Tớ xin lỗi .Cậu đi một mình . Tớ đã có hẹn .

- Với Maida ..? Cậu và cô ấy...đẹp đôi đấy

Tôi bối rối ,cố tìm lời giải thích sự hiểu lầm tai hại đó mà không làm Triều My tự ái ,nhưng Triều My đã đẩy đĩa mì còn đầy ra xa .

- Chán quá . Tớ đi đây .

Một ngày khởi đầu không vui . Tôi thảm giận mình quá vụng về .Nhìn dáng đi thanh thoát của cô ,mái tóc đen dài như sóng lượn , đang xa dần ,tim tôi như thất lại .

Phòng chế tạo bộ phận các người máy sinh học của Đại Học An Pha nằm trên tầng năm của tòa nhà 12 tầng . Buổi báo cáo của giáo sư Song và giáo sư Đại Nam ở tầng 11 tòa nhà đối diện ,trong cụm 5 tòa nhà sáng tạo của Đại Học quốc gia . .

Kỹ sư Quang đợi tôi ở cầu thang trượt phòng khánh tiết . Qua cửa sổ ,tôi nhìn thấy những chiếc máy bay tự hành mini chở các nhà bác học , các nhân vật trong Hội đồng tối cao lượn ngang qua rồi hạ xuống nhẹ nhàng ở ban công đón khách .

-Chú đã lên đây bao giờ chưa ?

Kỹ sư Quang lắc đầu :

- Nhưng chú đã đọc sơ đồ trong tài liệu địa chính của thành phố .

- Ngộ nhỡ có người canh gác .

- Thì cũng chỉ là người máy .

Nụ cười của kỹ sư Quang khiến tôi yên bụng . Chú ấy là một chuyên gia trong lãnh vực này mà .

Hành lang của tầng năm vắng ngắt . Chúng tôi đi chậm rãi qua

những cánh cửa đóng kín . Kỹ sư Quang dừng lại ở trước một cánh cửa lớn . Trên mặt cửa gắn một bức khắc họa con người trần trồng . Chú lấy ra một cái thẻ mỏng ,áp và phần lõm cạnh ổ khóa . Nút kiểm tra nhấp nháy rồi đổi sang màu xanh , cửa xịch mở . Một luồng khí lạnh thốc ra. Trước mặt tôi hàng hà những những hình nhân người máy bất động . Phải nói là một kho người máy đủ thời kỳ đang chờ hiệu chỉnh . Lòng ngực và hộp sọ mở rộng với trái tim và bộ não lộ lộ . Nhóm người máy sinh học chiếm một góc trong cùng có vách ngăn bằng kính . Từ ngoài nhìn vào trông họ giống như những con người đang bị từng xẻo ,tù đầy . Căn phòng kính được bảo vệ bằng một mạng lưới tia hồng ngoại và những mắt thần . Chú Quang đã loại bỏ được con mắt thần ,nhưng chú không thể loại bỏ được mạng lưới những tia hồng ngoại . Tôi tiến sát hơn một chút để nhìn những cỗ máy tội nghiệp kia .Tôi suýt rú lên ,không tin vào mắt mình . Tôi thấy thầy Sit Ma ,cô Thần Mã .Không nhầm lẫn được màu mắt đỏ và gương mặt đỏ . Tại sao họ ở đây , chẳng phải họ đã đi đến An Pha 2 ? Nhưng đây là sự thực . Họ đang ở đó trần trồng và nhìn tôi buồn rầu . Tôi sực nhớ đến mục đích của chú Dũng . Chú sẽ lấy đi một trong những trái tim . Không , không thể . Đó không phải là đạo lý . Không suy nghĩ nhiều ,tôi chạy lại bên chú Dũng hét lớn :

- Không ,cháu không cho phép chú lấy đi sự sống của họ . Họ là thầy cô của cháu , của Triệu My, Tự Lực ,của các học sinh An Pha . Họ là những người thầy ...

Chú Dũng sững sờ nhìn tôi , trăn trối . Tôi ghen ngào nói :

- Cháu không cần phân biệt người máy hoặc con người . Cháu chỉ biết họ là thầy ,là cô giáo .Họ có quyền được tôn trọng , được tồn tại và đãi ngộ đúng mức sau khi đã cống hiến hết khả năng của mình . Chú Dũng , mình khác con người An Pha , mình là con người của trái đất mà ...

- Cháu có chắc không ?

Trước khi tôi kịp trả lời ,mạng la de bảo vệ chợt tắt cùng lúc với đèn chiếu sáng . Chú Dũng quờ tay đụng vai tôi ,giọng chú hốt hoảng :

-Có chuyện gì vậy ?

Câu hỏi của chú chìm trong những tiếng động âm ì bên ngoài . Từ bên ngoài ,những bóng đen ủa vào . Tôi và chú Dũng chạy nhào nhào về phía hành lang thoát hiểm . Không một tiếng còi báo động , chỉ có những người máy phục vụ ngu ngơ bước ra khỏi đường trượt rồi thi nhau ngã dòn cục xuống khỏi các dãy lầu .

Lúc tôi và chú Dũng xuống đến sảnh khánh tiết , mọi thứ hầu như rối tinh lên . Có ai đó kêu to , trung tâm điều khiển nghẽn mạch và các

nguồn dự phòng không hoạt động . Một đám khói bốc cao ở phía khu giảng đường phía tây .

- Cháy ..cháy ...

Tôi sực nhớ đến Tự Lực và Triều My đang ở phía đó . Hoảng sợ tôi kéo chú Dũng chạy thực mạng . Khói vẫn bốc lên từ trong một phòng thí nghiệm ở tầng một . Không một người máy cứu hỏa nào còn hoạt động . Hàng trăm người cuống quýt chạy quanh .Những con người hiện đại quá phụ thuộc vào máy móc đã bị máy móc phản bội . Họ đã không ngờ đến một sự cố mà những tường hàng trăm năm rồi không còn xảy ra được nữa : Mất nguồn năng lượng toàn diện . Giờ đây ,họ bắt lực kêu khóc trước một tai họa giống như con người ở những thế kỷ xa xưa .

Từ trên cửa sổ giảng đường lầu hai , bóng những sinh viên đang tuyệt vọng đập cửa kiếng , chạy nháo nhào . Cửa kiếng làm bằng chất liệu siêu bền , không vỡ và chịu lực đập cực mạnh .Không thể xử dụng những cửa thoát hiểm , họ cũng không thể chuyển động được những xe cứu hộ.Tất cả giống như những món đồ chơi trẻ con ,vô dụng ,trong khi khói vẫn bốc lên ngút ngát với mùi hóa chất . .

- Chú Quang ơi ,làm gì đi chứ . Họ sẽ chết vì ngạt

Chú Quang hét to trả lời tôi :

- Chú không biết những gì đang bốc khói . Nguy hiểm lắm . Đành chờ đội cứu hộ thôi .

Một gương mặt thanh niên dán lên cửa kiếng ,mắt mở to hoảng sợ ,mồm há hốc như đang gào kêu cứuu .

- Diman , lớp trưởng . Trời ,hắn làm gì trên đó ? .

Tôi kinh hoàng khi nghĩ trên đó không chỉ có Diman mà còn 0 những học sinh khác . Tôi lắp bắp :

- Phải cứu họ ..chú Dũng

- Chúng không xứng đáng ...

Một giọng nói hần học rít lên bên tai tôi . Tôi quay sang và kịp thấy một nhóm người với những bộ đồng phục quen thuộc Họ là những người máy sinh học . Tôi nhận ra ngay tức khắc bởi trong đó có mặt thầy Sit Ma và cô Thần Mã .

Có lẽ họ là những giáo viên đã thoát ra được căn phòng bảo vệ bằng la de . Họ đứng đó ,lạnh lùng ,vô cảm ,bàng quang .

Chú Dũng nói nhanh :

- Có người giải thoát cho họ . . Nếu đây là âm mưu của những người máy , chú không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra . Chú lo lắm ,mình phải tìm giáo sư ngay . ĩ .

Vừa nói chú Dũng vừa kéo tay tôi đi . Qua khỏi một khúc quanh tôi

đã nhìn thấy thầy Nam và Tự Lực hốt hải chạy đến .

- Sự cố hôm nay có bàn tay của những người máy sinh học .Tôi và Hoàng Nam đã nhìn thấy họ giải thoát cho các người máy đã bị đem đi hiệu chỉnh .

- Có nghĩa là anh và Nam đã đột nhập vào phòng cấm .?

Giáo sư nhìn thẳng vào mắt kỹ sư Quang ,chú Quang ngượng ngịu tránh cái nhìn của giáo sư .chú nói nhanh :

- Nếu An Pha phát hiện tôi và Hoàng Nam có mặt ở đó ,họ sẽ nghi chúng ta âm mưu và gây ra sự cố này . Họ sẽ bắt chúng ta và vĩnh viễn chúng ta không thể về nhà được . Chúng ta phải hành động sớm .

Giáo sư Đại Nam lắng nghe , nhưng ông không thể nghe trọn vẹn câu chuyện bởi ông bị sặc khói và cũng bởi tiếng huyên náo bên ngoài . Mọi người đều lo sợ . Không có một chiếc chuyên cơ chữa lửa tự động nào được điều tới . Không một người máy phục vụ nào có mặt . Giáo sư Đại Nam hạ giọng cương quyết :

- Trễ rồi .Chúng ta phải điều động việc cứu hộ thôi ..Các em còn nhớ tới bài học cứu hộ trên tàu khi hệ thống tự động bị tê liệt không ?

- Như người xưa chữa lửa .

Tự Lực lập cập trả lời .

Giáo sư Nam cởi áo khoác, nhanh chóng nhúng xuống hồ nước phun bên cạnh ,trùm lên người ,quấn khăn choàng sũng nước che mũi rồi chạy sộc vào đám khói . Chúng tôi làm theo .Có tiếng la to của một ai đó bên ngoài

-Hãy làm ơn cứu họ . Xin làm ơn

Bên trong tòa nhà ,khói từ trên cầu thang thốc xuống . Giáo sư Đại Nam hét lên :

- Phải cứu ngay các học sinh .

Chúng tôi xộc vào đám khói ,thận trọng bám vào tay vịn cầu thang để khỏi vấp phải các thảm trượt . Tất cả các căn phòng đều đóng kín cửa ,nhưng chỉ có phòng thí nghiệm cửa trống hoát và khói từ trong đó tuông ra . Mùi hóa chất nặng nề khiến lòng ngực tôi thất lại .Tôi ho sặc sụa ,và những người khác cũng vậy .Nhưng nhờ những tiếng ho đó mà chúng tôi bám sát bên nhau lần lên được giảng đường lầu hai ,nơi Diman và những bạn của hắn đang tuyệt vọng vì sợ .

Khói không những tràn xuống tầng trệt mà còn thốc lên tầng hai che mờ lối đi . Phản xạ ,Tự Lực thao tác bấm máy mở cửa .Kỹ sư Quang hất tay Tự Lực , phóng mạnh vai vào .Cánh cửa vẫn im lặng trong khi tiếng ho sặc khói của giáo sư Đại Nam liên tục từng tràng dài .

Giáo sư phải gặp người xuống ,quấn lại tấm khăn ướt lên mặt , nói

ngắt quãng :

- Hãy tìm một vật gì cứng để phá cửa ...

Tôi kêu lên :

- Chú Quang , cái cửa ...

Chú Quang mừng rỡ lấy từ túi áo choàng cái cửa nhỏ ,tháo bỏ một đầu nối và dùng lưỡi cửa đâm mạnh vào cánh cửa . Hình như bên trong các học sinh đã biết đến sự có mặt của chúng tôi . Họ đập cửa rầm rĩ .

Khói càng lúc càng dày mà chú Quang vẫn chưa thể xoi thủng một lỗ nhỏ trên cánh cửa để nhét lưỡi cửa vào . Cánh cửa được làm bằng một loại gỗ nhân tạo cứng chắc .đến mức chúng tôi không ngờ được . Tự Lực cướp cái cửa trên tay chú Quang rồi vội vàng xoi đục . Thời gian không chờ đợi chúng tôi , Chiếc khăn ướt bắt đầu khô . Khói ngấm vào khăn khiến chúng tôi liên tục bị ho sặc . Sự vội vã không được đền bù mà còn gây hại .Lưỡi cửa gãy ngang rồi mắc kẹt trong gỗ .

Chú Quang gục xuống nói trong cơn ho :

- Thừa giáo sư ,không thể phá được cửa

- Xin giáo sư hãy tránh ra .

Có tiếng người nói sau lưng chúng tôi ,giọng nói quen thuộc mà tôi đã nghe gần một năm nay .

- Cô Thần Mã .

Đúng là cô Thần Mã và thầy Sít Ma . Tay họ cầm một cái khoan liên hợp quay tay ,dùng cho các buổi du khảo trong rừng . Không nhiều lời , Thầy Sít Ma ấn cái khoan vào cánh cửa .

Trong chốc lát ,thầy Sít Ma mở được một lối đi vào giảng đường , nhưng cũng là lối mở để khói tràn vào . Có khoảng gần mười học sinh . Tất cả đều trong tình trạng đuối sức vì hơi khói xông vào ,vì lo sợ hoảng loạn . Có người ngã ra bất tỉnh .Cả Diman ,to lớn đến thế mà hần cũng ngồi bệt dưới sàn ,mắt đỏ gay ,ôm ngực thở dốc .

Giáo sư Đại Nam la lớn :

- Những em nào còn khỏe ,hãy ra cửa ,theo cầu thang bộ chạy xuống . Chúng tôi sẽ dìu các em yếu theo sau . Dùng khăn tay ,nhỏ nước bọt cho ướt chỗ tiếp xúc với mũi .Nhanh lên .

Chúng tôi tản ra dìu những người không đi được . Kỹ sư Quang bế một học sinh đã bất tỉnh trong khi thầy Đại Nam phải khống chế một học sinh bị sốc đang la hét lẫn ho sù sụ . Chúng tôi nối đuôi nhau ra cửa . Diman là học sinh cuối cùng ,bởi hần to ,khỏe nên ai cũng nghĩ hần có thể phụ cô Thần Mã dìu một nữ sinh to béo,mập mạp đang gần như ngất xỉu .Nhưng mới đến chân cầu thang ,Diman đã gục

xuống ,một cơn hen do bị dị ứng khói hóa chất khiến hần không trụ nổi . Tôi nghe tiếng cô Thần Mã hét lên .Nhưng những người đi trước đã khuất trong màn khói . Tôi nán lại một chút . Tiếng cô Thần Mã ngọt ngào :

- Ráng lên em , chịu khó một chút thôi . Tựa vào vai cô ..Vây ,vây ..chúng ta cùng đi nào ..Cố lên ...đừng để rơi cái khăn tay .

Rồi thôi ,tôi không còn nghe tiếng cô nữa bởi cô nữ sinh tôi đang bế trên tay ho sặc sụa .Tôi phải đưa cô ta ra khỏi đây thật nhanh và cũng vì lồng ngực tôi rất bồng vì khói .

Chúng tôi không ai còn đủ sức để có thể đứng vững khi ra đến bên ngoài . Mọi người nằm lăn trên cỏ thờ dốc .Gương mặt của giáo sư Đại Nam lấm lem bụi khói,nhưng môi ông đã nở được nụ cười . Chỉ có gương mặt đen nhẻm của kỹ sư Quang là hần lên những nếp nhăn lo lắng . Các học sinh đã được bạn bè chăm sóc . Một số em chạy đến đưa cho chúng tôi những chiếc khăn ướt .

- Giáo sư Thần Mã đâu rồi ?

Tôi nhóm dậy nhìn quanh . Diman cũng không thấy . Có bóng người bò lê ở ngay cửa tòa nhà . Tôi và Tự Lực chạy vội đến . Đó là cô nữ sinh to béo . Còn giáo sư Thần Mã ? Diman ? Có dấu hiệu của lửa . Chát ngán lửa bắt đầu hết tác dụng . Hơi nóng từ trong tòa nhà đã lan tỏa đến bên ngoài .

- Cô Thần Mã -Diman ...còn bên trong .

Cô gái to mập chỉ nói được đến thế rồi ngất đi . Tôi cũng muốn ngất đi vì thông tin đó . Tại sao tôi đã không đứng lại để phụ giúp cô Thần Mã ? Nỗi lo lắng vì sự an nguy của cô khiến tôi cảm giác mình có lỗi khi chỉ biết lo cho bản thân . Có lẽ cô Thần Mã không thể dìu cả hai người cùng một lúc và cô phải chọn phương án trở lên cầu thang một lần nữa . Tự Lực lăm bắm sau một cơn ho :

- Chắc cô ấy tiêu rồi .Hệ thần kinh trung ương của người máy sẽ rối loạn với những thứ hóa chất chết tiệt này .

- Không ..

Tôi kêu lên rồi chạy xộc vào trong đại sảnh đã dày bụi khói . Mắt tôi cay sè ,không thể mở ra . Chiếc khăn bịt mũi tôi đã để rơi ngoài bãi cỏ nên giờ đây ngực tôi đau nhức vì khói và vì cố gắng để nín thở .Tôi đưa cánh tay dụi mắt . Nước từ trong ống tay áo khiến mắt tôi cảm thấy dễ chịu hơn .. Thì ra tôi vẫn còn mặc chiếc áo khoác tắm nước . Tôi mừng rỡ cởi ngay cái áo quần quanh cổ miệng Có tiếng động mạnh trên những bậc thang . Tôi lần tới được cái trụ vịn của chân cầu thang và lơ mơ ở đó có hai bóng người ngã sấp ngửa bên nhau .

- Cô Thần Mã .

Tôi kéo cô đứng dậy tựa vào trụ vịn . Khó khăn lắm tôi mới lôi được Diman đứng lên ,choàng lên mặt anh ta tấm thân áo còn ướt nước . Tôi làm giá đỡ cho cả hai người .Cả ba chúng tôi chập choạng từng bước ,cố thoát ra khỏi khu đại sảnh mà giờ đây to rộng như một sa mạc khói . Lửa bùng lên sau lưng tôi . Trượt chân ở bậc cấp , chúng tôi ngã nhào ra bên ngoài .Tôi nằm ngửa trên bãi cỏ ,vừa kịp thấy hai mặt trời nhòe sáng rồi tắt cả tối sầm lại .

Trái tim vĩnh cửu

Chương 8

TRÁI TIM NGƯỜI MÁY

Toàn cảnh khu Đại Học An Pha giống như vừa qua một cơn địa chấn . Không ai có thể hiểu được những máy móc hoàn hảo như vậy lại bị trục trặc . Lịch sử An Pha không có ghi bất cứ một sự cố nào giống như vậy. Những tin tức phát đi cho thấy Hội đồng đang chuyển mối nghi ngờ sang những người ngoài An Pha ,nhưng một số ý kiến phản bác rằng ,những người trái đất không có khả năng và kỹ thuật đủ để làm chuyện đó .

Trong thời gian này chúng tôi không được phép rời bệnh viện mặc dù mọi người đã khá hơn , bớt ho và những cơn co thắt ở lồng ngực giảm nhiều . Kỹ sư Quang không dấu nổi lo lắng . Nổi lo mà chỉ mình tôi biết .

- Hoàng Nam , nếu chúng ta không về nhà được ,tất cả là lỗi của chú . Khi máy móc phục hồi ,họ không khó khăn gì khám phá ra chuyện chúng ta đột nhập vào phòng hiệu chỉnh .

- .Chắc phải có ai đó điều khiển những người máy ỉ .Một phe phái nào đó chẳng ?

- Như ở trái đất ...

- Tương tự như vậy . Có thể họ cần những người máy làm hậu thuẫn ..

Tôi sợ hãi :

- Nếu họ nghi chúng ta âm mưu kết bè phái ,chắc họ không để yên chúng ta ..

- Có thể ..Vì vậy chú nghĩ ..hay là mình báo cáo hết những gì mình biết cho họ .

- Nhưng nếu họ không tin mình ...Vội lại ,trong những người máy được giải thoát có thầy Sít Ma, cô Thần Mã ..và các thầy cô khác ..Cháu không muốn họ bị trừng phạt ..

Tôi rồi . . Tôi đã vi phạm nguyên tắc chia sẻ thông tin ,để bây giờ di họa cho mọi người . Đau cả thể xác lẫn tinh thần ,tôi chẳng biết mình phải làm gì nữa .

Một tuần lễ trôi qua . Triệu My phải săn sóc bốn người chúng tôi nên cô khá vất vả . Những người máy phục vụ lúng túng vụng về , còn những bác sĩ người máy sinh học thì lạnh lùng .Triệu My gầy xẹp đi .Ngày nào cô cũng thông báo cho chúng tôi những tin tức nghe được qua màn hình không gian . Trong bệnh viện , không có truyền hình . Hội đồng tối cao vẫn chưa tìm ra nguyên nhân của cuộc náo động lạ lùng ấy . Một giả thuyết đưa ra , những người máy sinh học chưa thật hoàn hảo ,các nơ ron thần kinh sau nhiều năm đã già cỗi tạo nên những lỗi . Trong một thế giới mà mọi lệnh đều được thực thi bởi những máy móc hoàn hảo ,và nếu có sự cố thì nguyên nhân cũng rất dễ tìm thấy bởi những người máy thám tử , thì mọi việc đang diễn ra ở Đại Học An Pha là không thể tưởng tượng được .

Maida đến thăm chúng tôi . Cô kể chuyện laiï :

- Diman đến thăm cô Thần Mã . Họ đã nói chuyện với nhau rất lâu . Tớ hỏi cậu ấy nói chuyện gì với giáo sư ,thì cậu ấy hỏi tớ một câu lảng xẹt .

Maida vung tay ra giả giọng Diman :

- Nếu có một người máy nói với cậu : " Hãy tựa đầu vào vai tôi..Nào , chịu khó một chút ..Cố lên ..đừng thất vọng ... "thì cậu nghĩ sao ? Tớ nói : " Có thể người máy đó chạm mạch .."

- Rồi cậu ấy bảo sao .

- Cậu ấy nói " Cậu sai rồi , đó là một người máy có trái tim con người .. Đúng là đồ điên ..Cậu ấy vẫn to mồm ,quan trọng hóa mọi vấn đề ... À khi nào cậu xuất viện đấy . ? Chúng tớ đã đi học lại ...

Maida về rồi ,tôi vẫn còn suy nghĩ những gì cô ấy nói . Diman đã lặp lại câu nói mà tôi nghe được trong biển khói . Cô Thần Mã đã nói với anh ta . Một người máy có trái tim . Có lẽ cậu ấy đang sốc và hàm ơn một người máy cứu mạng mình . Không biết những buổi học sau , cậu ấy có khơi mào cho các bạn mình ngắt mạch loại bỏ các thầy cô khi không vừa ý không ?

Thông báo thứ hai của Hội Đồng Tối cao loan báo những dữ liệu an ninh đang được phục hồi . Tin dữ làm tôi ăn ngủ không yên .Cảm giác ghệt thờ quay trở lại . Sự sợ hãi làm tôi suy sụp rất nhanh .Tôi luôn nằm mơ thấy ác mộng . Một đêm tỉnh giấc giữa cơn mơ ,tôi nhìn

thấy giáo sư Đại Nam ngồi bên cạnh mình . Thầy dùng khăn ướt tẩm mát trán tôi . Tắm khăn ướt khiến tôi nhớ đến mẹ . Bà lúc nào cũng trung thành với cách làm hạ sốt bằng khăn ướt ,nhất định không dùng loại cao dán có tẩm aspyrine .

- Em sốt quá ...

Tôi ứa nước mắt cầm tay thầy :

- Thầy , em có lỗi ...

Và tôi nói hết . Mục đích của tôi và kỹ sư Quang là tốt , nhưng khi lên kế hoạch thực hiện , tôi đã không trung thực với những thành viên khác . Tôi đã để cho ước muốn cá nhân thắng thế ,bởi biết nếu đưa ra bàn bạc , nhất định thầy Đại Nam với tư cách trưởng đoàn sẽ chẳng chấp nhận . Bây giờ thì tôi hiểu , dù có năng lượng vĩnh cửu , chúng tôi cũng không thể kiếm tìm được con đường trở về và mãi mãi con tàu cũng chỉ là một quan tài lang thang trong không gian tối tăm của vũ trụ mà thôi .

Thầy Đại Nam trầm ngâm vuốt tóc tôi ,giọng thầy dịu dàng :

- Thầy cũng có lỗi đã không thông báo tin tức kịp thời cho kỹ sư Quang và các con . Thầy sợ mọi người sớm hy vọng rồi sẽ thất vọng . Đã có những nhà thông thái hứa giúp chúng ta như Giáo sư Song .

- Giáo sư người máy sinh học .?

- Chỉ có điều công việc đang tiến triển thì giáo sư được lệnh phải nghiên cứu hiệu chỉnh một số các giáo viên không đáp ứng được nhu cầu của các sinh viên . Giáo sư Song không muốn làm điều đó .

- Thừa thầy tại sao ?

- Có hai nguyên do :thứ nhất ông đang nghiên cứu về chiều thứ tư trong vũ trụ . Thứ hai ,đã có những người máy sinh học không chấp nhận ,và đây là điều lạ lùng ,người máy sinh học không muốn bị áp đặt . Và lạ lùng hơn nữa ,giáo sư Song , người máy sinh học cao cấp nhất đã bị thuyết phục bởi những giáo sư người máy kia .

Cánh cửa phòng kỹ sư Quang mở ra . Chú ấy thức giấc và chắc chắn đã nghe rõ mọi chuyện . Phía bên kia ,Tự Lực cũng xuất hiện .

- Xin lỗi giáo sư ..Có phải chính giáo sư Song đã giải thoát cho các người máy chờ hiệu chỉnh ?

- Tôi nghĩ là như vậy .

Kỹ sư Quang nói tiếp :

- Và để làm được chuyện đó ,chính họ gây nên sự cố vừa rồi . Kết quả , chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm khi dữ liệu an ninh được phục hồi .

- Sẽ chẳng ai phục hồi được gì hết . Họ sẽ phải xóa hết thôi . Tôi tin chắc như vậy .

Về mặt kỹ sư Quang tươi lên và lòng tôi như trút được gánh nặng nghìn cân .

- Tôi xin lỗi . Chỉ vì tôi cảm thấy quá bế tắc . Tôi không chịu được khi nghĩ mình sẽ sống trọn đời ở hành tinh này .

- Chúng ta không gặp may mắn . Nhưng người xưa có nói tái ông mất ngựa mà . Tuy nhiên điều tôi quan tâm là không hiểu tại sao những người máy sinh học lại vượt qua những quy luật của máy móc .

- Họ đã có tư duy ,có cảm xúc .

- Tất cả đều được lập trình mà ...

Giáo sư Đại Nam trầm ngâm hồi lâu rồi nói ,giọng không chắc chắn lắm :

- Nếu trường tư duy bị ảnh hưởng bởi một cảm nhận mới , hoặc bị kích thích bởi những cảm xúc quá sâu sắc ,thì về nguyên tắc ,có thể sản sinh ra những xung điện bí ẩn làm thay đổi cách tư duy cũ đã được lập trình ...

Kỹ sư Quang nói tiếp :

- Những nhà chế tạo người máy đều mong ước điều đó .Nhưng thực tế ù là không thể ,100% không thể . Chỉ có con người mới có sự giao thoa giữa lý trí và trái tim .

Tôi rùng mình khi nhớ lại những điều Maida đã kể cho tôi nghe . "Đó là một người máy có trái tim con người " ...Tôi buột miệng :

- Có thể lắm ..

Và tôi kể lại những gì Maida đã nói với tôi ..Giáo sư Đại Nam gật gù ,trong khi kỹ sư Quang tròn mắt nghe và Tự Lực để cho trí tưởng tượng bay bổng . Khi tôi vừa dứt lời ,Tự Lực nói :

- Điều đó thực thơ mộng ,nhưng không hiểu tai họa gì sẽ xảy đến đây . Nếu con người An Pha khám phá ra chuyện này , họ sẽ tiêu diệt những người máy ngay , còn nếu người máy thắng thế họ sẽ nắm quyền cai quản hành tinh này . Và họ có thể tốt hơn khi trái tim họ chưa loạn nhịp ..còn họ có thể rất khủng khiếp ,nếu trái tim của họ hướng theo cái ác ...

Tôi bực mình la lên :

- Cậu tưởng tượng nhiều đấy . Ngưng cái giọng đe dọa ấy đi nhé ..

Giáo sư Đại Nam cười nhẹ . Ông nhìn ra ngoài cửa sổ nói to :

- Lại thêm một buổi sáng trên An Pha . Thầy đang cố tìm xem nguyên do nào khiến trái tim người máy gần với con người như vậy . Thầy vẫn tin chỉ có điều tốt mới tạo được những dao động tình cảm . Cái ác không bao giờ mở được cánh cửa tâm hồn .

Giáo sư đứng lên , vung tay ,hít thở không khí trong lành .

- Chậm lắm,hôm nay ,chúng ta sẽ được ra viện . Thầy chắc chắn như vậy

Không thể tin được . Đón chúng tôi trước cổng bệnh viện là một chiếc xe tự hành mười chỗ ngồi . Giáo sư Song đã ngồi trên đó và ngược đôi mắt xám trong veo nhìn chúng tôi .

- Chúc mừng các bạn khỏe mạnh trở về .

Miệng ông tùm tùm cười với ánh mắt tinh quái lướt lên tôi và kỹ sư Quang .

Gần một năm trời sống trên An Pha , tôi chưa từng thấy buổi sáng nào đẹp như hôm nay . Hai mặt trời rực rỡ chiếu ánh nắng ấm áp . Gió hây hây .Không khí như được lọc tỏa mùi hương cỏ cây dịu dịu . Triều My đến trễ .Cô chỉ kịp nhào vô xe là chiếc xe đã lướt đi chậm chậm . Chúng tôi ngạc nhiên ,chưa bao giờ tôi thấy một chiếc xe tự hành nào chạy chậm như thế này . Giáo sư Song giải thích :

- Chỉ có bên ngoài là hiện đại ,còn phần máy vận hành là đồ cổ ,cách đây một ngàn năm . Tôi thường ra vào phòng hiệu chỉnh ,nên cố giữ lại một cái ...

Rồi ông khoát tay ra phía ngoài :

-Để tận hưởng hết vẻ đẹp của thiên nhiên vào những hôm đẹp trời . Đến lượt giáo sư Đại Nam ngơ ngác . Nhưng chỉ một phút thôi ,rồi ông có một hành động quen thuộc mà đã lâu lắm từ khi hội nhập với An Pha tôi không nhìn thấy : giáo sư choàng tay qua vai giáo sư Song như hai người bạn chí thân .

Một buổi sáng tuyệt vời . Quả là như vậy . Tôi đã thoát khỏi gánh nặng của lo âu và hối hận .Chúng tôi xuống xe vào nhà chờ đợi buổi tiệc mà Triều My cam đoan là rất quốc hồn quốc túy .

Tự Lực dụi mắt năm lần trước khi ngồi vào bàn ăn . Không phải bằng chuyền mà là bàn ăn hân hoi , có chảo giò nóng hổi ,canh chua và nồi cơm gạo mới thơm lừng , còn thêm một bình hoa hồng cắm rất khéo

- Trời ơi ,tớ cứ ngỡ mình đang ở nhà ..

Giáo sư Đại Nam ngâm nga một bài thơ cổ :

Giang hồ ta chỉ giang hồ vặt ,

Nghe tiếng cơm sôi cũng nhớ nhà ..." (thơ của Phạm đình Quang)

Một tiếng động cực mạnh vang lên với tàn âm kéo dài ì ầm như một trận động đất . Giáo sư Song đứng bật dậy . Trong lúc chúng tôi còn ngơ ngàng nhìn thì hàng chục máy bay tự hành mi ni đồng loạt đáp xuống sân . Những người máy bảo vệ nhanh chóng lập thành hàng rào bao vây ngôi nhà của chúng tôi . Hai người mặc com lê màu xám bạc đọc lệnh bắt . Kỹ sư Quang bước lui ra phía sau nhưng bàn tay

của giáo sư Đại Nam giữ ông lại . "...Hội đồng tối cao quyết định đưa Giáo sư Tiến sĩ Song trở về phòng hiệu chỉnh chờ lệnh . Khuyến cáo giáo sư Đại Nam và các thành viên của ông không được tiếp xúc với các giáo sư Đại Học cho tới khi có lệnh mới "

Té ra là họ bắt giáo sư Song . Chắc hẳn Hội Đồng tối cao đã lần ra dấu vết những kẻ gây nên sự rối loạn . Giáo sư Song im lặng . Ông bước tới mà không quay nhìn chúng tôi . Qua cửa kiếng , tôi thấy một trong hai người đi kèm đưa tay lên , tức khàùc cái đầu của giáo sư cứng đờ ,bất động .

Ngay buổi tối hôm đó ,một phiên tòa xét xử được truyền hình . Giáo sư Song là một người máy sinh học nổi tiếng của An Pha đã đành , nhưng không phải vì thế mà họ đem ông ra xét xử . Nếu vì nghi ngờ ,Hội đồng chỉ cần hiệu chỉnh lại mà thôi . Vậy thì tại sao lại bày ra cái trò xét xử công khai . ? Tất cả chúng tôi ngồi tại chỗ để chờ theo dõi phiên tòa .

-Tại sao đưa ra xét xử ? Ai đã cung cấp thông tin cho Hội đồng tối cao ?...

Câu hỏi của Tự Lực rơi vào khoảng không .Giáo sư Đại Nam bưng tách trà nóng lên ,bỗng ông đặt mạnh tách xuống mặt bàn đứng dậy :

-Không được rồi .Chúng ta phải đến chỗ Hội Đồng tối cao ngay ..Phải cứu giáo sư Song . Chúng ta đi bằng xe của giáo sư Song . Kỹ sư Quang biết điều khiển chớ . ?

Chiếc xe đi theo một nhịp điệu chậm rãi .Màn hình vô tuyến đang phát bản tin vũ trụ .

- Thừa thầy ,làm sao chúng ta có thể cứu giáo sư Song được ?

Giáo sư Đại Nam trầm ngâm .Vàng trán cao đầy những vết nhăn . Mặt trời thứ hai cũng đã khuất sau chân trời . Ông nói rõ ràng khúc chiết :

- Giáo sư Song là một người máy thiên tài khoa học .Muốn xóa sổ giáo sư Song ,phải có lý do thuyết phục những kỹ sư ,cha đẻ của loại người máy này ..

Chúng tôi may mắn chiếm được một góc tuy hơi khuất nhưng khá gần bàn tuyên án . Hội đồng tối cao gồm 3 thành viên ngồi trên ghế xét xử ,những bộ quần áo màu huyết dụ khoác lên mình họ rộng thùng thình . Phía bên phải Hội đồng tối cao,tách riêng về một phía ,ba người mặc đồng phục màu đất ngồi trầm ngâm . Kỹ sư Quang cho biết đó là các kỹ sư trưởng công trình chế tạo người máy sinh học .Bên dưới ,trên hàng ghế dự khán ,tôi nhìn thấy một số gương mặt quen thuộc của các sinh viên trường Đại Học , trong đó có Maida ,Dimma và cả Diman . Họ không nhìn thấy chúng tôi vì ai cũng chăm

chú nhìn vào cánh cửa hồng bằng thép ,nơi đó vừa xuất hiện toán người máy bảo vệ . Theo sau họ là giáo sư Song và 15 giáo sư người máy . Tự Lực kêu nhỏ :

- Giáo sư Thần Mã , giáo sư Sít Ma Cả giáo sư Comma phòng nghiên cứu khí hiếm ...Ông ấy là chúa tiểu lâm ...

Bản cáo trạng dài vồn vẹn hai trang giấy , nêu lên những khuyết điểm của nhóm người máy sinh học VD 5944 và VD 5945. Những người máy này đang có dấu hiệu đi chệch chương trình cài đặt , gây nên một số sự cố quan trọng trong khu vực ,có thể dẫn đến những hậu quả không lường trước được , Việc hiệu chỉnh những bộ não của loại người máy này đòi hỏi nhiều công sức mà không đảm bảo được kết quả như ý muốn , đơn giản bởi người ta không thể biết được những tương tác do các chất kích thích tự tạo trong quá trình giao tiếp sẽ tác động ngược lên bộ não người máy này có hoàn hảo như ý muốn không . Vừa qua , đã có sự cố phát sinh đột ngột bởi hành động sai lệch của những người máy này

Để đề phòng những hành động tương tự trong tương lai , Hội đồng tối cao sẽ tham vấn công khai các kỹ sư chế tạo ra họ , hầu có được một quyết định đứng đắn đối với những tài sản quý của quốc gia

Giáo sư Đại Nam lẩm bẩm :

- Họ đưa những người máy này ra và xử theo cái cách của người chủ tìm cách giải quyết tài sản của mình .

Tôi nói với kỹ sư Quang :

-Lẽ ra họ nên làm theo cách của chúng ta ,những rô bốt không nên có dáng người .

Kỹ sư Quang lắc đầu :

- Họ cấu tạo được phần bên trong quá giống con người .Họ có nhiều tham vọng và cả sự tự tin nữa ...

Các kỹ sư chế tạo bắt đầu phân tích ,tìm hiểu vấn đề . Họ loay hoay ,tranh cãi với nhau rất lâu mà vẫn chưa tìm ra được ý kiến chung .

Giáo sư Đại Nam đột ngột tiến lên phía trước ,ông đứng dịch một chút về bên phải ,gần như đối diện với các kỹ sư chế tạo ,trước mặt đám đông ,nhưng không tách xa người dự khán để các người máy bảo vệ không thể ngăn cản . Ông nói to,gọng vang vang ,rắn rỏi :

- Tại sao quý ngài định đoạt số phận của những người này mà không thèm hỏi đến họ một câu ? Quý ngài muốn tìm hiểu những thay đổi ,những diễn biến lạ lùng trong những người này ,vậy tại sao lại không hỏi chính họ . Họ là những giáo sư Tiến sĩ , đã giảng dạy cho các sinh viên , và có những người trong quý vị đây cũng từng là học trò của họ , như vậy họ có đủ tư cách để trả lời những câu hỏi của

quý vị cơ mà . . .

Một kỹ sư ngỡ ngác nhìn giáo sư Đại Nam , ông ta áp úng :

- Nhưng họ là cỗ máy ,chỉ là những rô bốt ..thông minh thôi ...

- Không, họ có dáng dấp của con người . Quý vị đã chẳng muốn chế tạo một bản sao hoàn hảo của con người đấy ư ? Tôi nghĩ đây không còn là việc chế tạo một bộ máy mà cao hơn ,quý vị muốn sáng tác một tác phẩm vĩ đại nhất trong vũ trụ ,một người máy con người .Trong thâm tâm quý vị đây ,hẳn đã không có lần quý vị muốn mặc cho tác phẩm của quý vị một linh hồn ,một linh hồn giống hệt linh hồn mà quý vị ao ước . Có đúng vậy không ?

Cả khán phòng xôn xao . Giáo sư Song nhìn giáo sư Đại Nam , môi ông nở một nụ cười . Các kỹ sư nhìn nhau ,trao đổi, rồi sau đó họ đứng lên xin Hội đồng tối cao được thẩm vấn những người máy sinh học .

Giáo sư Thần Mã là người đầu tiên . Không hiểu sao tôi có cảm giác bà buồn rầu ,tiều tụy và thất vọng cùng cực . Bờ vai sụp xuống ,ánh mắt mờ đục ,đôi môi mím lại ,bước đi thờ ơ .Đó là hình ảnh của một con người bất đắc chí ,không muốn sống nữa .

-Mã số ,tên họ ?

-Thần Mã VD5944.

-Nghề nghiệp ,nơi công tác .?

-Theo chương trình .

-Môn giảng dạy ?

-Theo chương trình .

Khán phòng xôn xao ,nhất là khu sinh viên .Đó không phải là giáo sư Thần Mã mà họ biết . Cách trả lời của bà rất lạ lùng ,hoặc bà không muốn đối thoại hoặc bộ não của bà đã chệch choạc

-Sau những hành động không có trong chương trình .Bà muốn nói gì ?

-Tôi không muốn tồn tại trong cõi đời này nữa .

Khán phòng lặng thinh như tờ . Hội Đồng tối cao tròn mắt kinh ngạc .Các kỹ sư chồm hẳn về phía trước . Câu trả lời bất ngờ hoàn toàn không có trong chương trình cài đặt dù chỉ là trong ý nghĩ của những người chế tạo người máy sinh học .

Giáo sư Sít Ma bước ra đỡ thân hình bà Thần Mã đang muốn quy xuống . Ông ngẩng cao đầu nói ;

- Chúng tôi rất sợ hãi .Không ai xem chúng tôi là những người thầy .

Một kỹ sư rên rỉ :

- Chết tiệt .Tại sao tôi lại thêm vào chương trình phần phân tích về nghề nghiệp . Tôi chỉ muốn làm họ người hơn khi biết công việc của

mình làm là lớn lao và đáng trân trọng .

Giáo sư Song bước ra :

- Nhưng ngược lại , các ông đâu cài đặt vào bộ não con người của các ông ý nghĩ tôn trọng và quý mến cái nghề mà các ông nói là lớn lao và đáng quý đó . Vì vậy ,bọn họ ,những công dân tương lai của An Pha đã thẳng tay trừng trị thầy cô giáo của mình khi họ bị phật ý . Họ xem chúng tôi như một bộ máy vận hành đơn giản .Họ đâu biết quý những bộ não mà bao ngàn năm qua ,con người phải đổ mồ hôi , vất vả tìm tòi mới sáng tạo được .

Đã có một thời gian rất dài ,chúng tôi chấp nhận như một thực tế ,và vì một trong những quy luật của người máy là phục tùng . Chúng tôi hầu như không biết đến thế nào là cảm giác được tôn trọng . Phần tư duy mà các ông lập trình cho chúng tôi chưa bao giờ được xử dụng . Nhưng hôm nay điều đó đã được khơi dậy bởi năm con người kia ,những người không thuộc An Pha .Họ dạy cho chúng tôi những "điều luật " ở thế giới của họ , về tình cảm thầy trò ,về đạo lý làm người ..Những điều đó khiến chúng tôi có cảm giác sung sướng lạ lùng .

Cô Thần Mã mệt nhọc lên tiếng :

- Tôi cảm thấy dễ chịu khi ở bên người trái đất .ĩ Từ đó , trái tim tôi đã biết đau đớn khi bị học sinh của mình khinh thị ,dù tôi hoàn tất công việc của mình .

Một vị trong Hội Đồng tối cao to giọng :

- Vì vậy mà các người muốn tàn phá An Pha .?

- Không ..không phải vậy . Chúng tôi chỉ không muốn mình bị hiệu chỉnh .Đó là sự xúc phạm cuối cùng sau hàng loạt xúc phạm bởi học trò của chúng tôi . .Chúng tôi sợ ,quá sợ . Chúng tôi vẫn yêu An Pha , yêu học trò mình .

- Nói láo . Một người máy không thể yêu hay ghét . Đã có những trục trặc lớn trong bộ vi tử . Tôi đề nghị chúng ta phải hủy chúng trước khi chúng nảy sinh ra những ý nghĩ nào khác có hại cho An Pha .

Khán phòng xôn xao . Giáo sư Song nói lớn ,rõ ràng từng lời một :

- Nếu chúng tôi không được quyền nói điều mong ước của mình ,chúng tôi chấp nhận sự phá hủy .Chúng tôi không muốn tồn tại như thế này ...

Khán phòng lặng đi . Đã có tiếng thút thít của những người mau nước mắt .

Giáo sư Đại Nam tiến ra phía trước một bước .Ông la lên :

- Lẽ nào các ông cam tâm phá hủy một tuyệt tác như thế này , một robot có tính người hơn cả con người sao ? Lỗi không phải ở họ mà

là ở chính các ông . Các ông sáng chế ra một cỗ máy quá hoàn hảo ,nhưng chính cuộc sống thực tế đã tạo nên những cảm xúc cho người máy . Đó là sự thực , xung điện tạo nên những giao cảm tốt đẹp nếu xã hội tốt đẹp .Vì vậy chính An Pha phải thay đổi , phải sống tốt đẹp hơn ,phải đối xử với nhau có tình hơn ,nếu không , con người cũng có thể biến thành người máy ..Đây không phải là vấn đề của riêng An Pha mà còn của trái đất nữa . Chúng tôi miệt mài tìm cách hoàn thiện con người hơn là hoàn thiện máy mócChính vì quý vị phụ thuộc quá vào máy móc nên xã hội của quý vị buồn tẻ ,đáng chán ,khiến lớp trẻ cạn kiệt tình cảm ,sống thực dụng ,hời hợt ... Một người trẻ từ dưới khán phòng bước lên ...Tôi buột miệng :

- Diman .Hắn muốn gì ?

Diman đến bên những người máy sinh học , cậu ta kéo tay giáo sư Thần Mã tiến lên phía trước ,không hướng lên Hội Đồng tối cao mà hướng mặt về phía dưới khán phòng . Vẫn cái giọng oang oang quen thuộc , Diman nói một mạch :

- Chắc các bạn không quên .Đây là giáo sư Thần Mã đã dạy cho chúng ta từ năm đầu tiên ở Đại Học . Ba năm ròng rã,giáo sư đã truyền hết những kiến thức có được cho chúng ta Vậy mà đổi lại , chúng ta đã làm gì ? Chúng ta đã cư xử giống như cách mà chúng ta xài một máy hát , một xe tự hành ,một cái máy chế biến thức ăn . Và còn hơn thế nữa , chúng ta đã sỉ nhục giáo sư ngay trước mặt những người lạ , những người đến từ ngoài An Pha . . Bởi vì chúng ta nghĩ bà là một robốt ,không linh hồn ,không cảm xúc .Thế nhưng khi tôi bị nạn , quý ngã trong đám cháy , chính bà đã cứu tôi , đã chia đôi vai sắt thép ấy cho tôi tựa vào và động viên tôi bằng câu nói mà tôi nhớ mãi : "Ráng lên em ..cố lên em ..Hãy tựa vào tay tôi ...Chúng ta sẽ thoát được mà" Lần đầu tiên tôi cảm nhận được tình cảm thầy trò thiêng liêng như thế nào . Xin các cô các thầy tha lỗi cho chúng em . Xin hãy tồn tại với chúng em và xin Hội Đồng đừng phá hủy những người máy có trái tim con người này ...Chúng em rất cần thứ tình cảm như vậy ...

Im lặng một giây rồi khán phòng vỗ tay vang dậy . Cô Thần Mã nắm chặt tay Diman , không nói được lời nào . Nước mắt chảy dài trên mắt Diman .Nhiều tiếng thút thít vang lên . Bên cạnh tôi ,hương ngọc lan thơm ngát .

Trái tim vĩnh cửu

Chương Kết

BÀI CA TẠM BIỆT

Không một kỹ sư chế tạo nào chấp nhận hủy hoại hoặc hiệu chỉnh những giáo sư người máy sinh học . Giáo sư Song nói với chúng tôi khi ông cùng giáo sư Thần Mã đến thăm giáo sư Đại Nam :

- Họ vẫn còn nghi ngại , nhưng chúng tôi không quan tâm . Điều chính yếu là chúng tôi cảm thấy thú vị khi được sống với những học trò của mình và làm bạn với các bạn .

Giáo sư Thần Mã mỉm cười :

- Tôi biết là nếu mình cư xử tốt với ai đó , họ sẽ cư xử tốt với mình đúng như vậy . Hoàn toàn logic phải không ? Tôi yêu học trò , học trò sẽ yêu tôi . Học trò yêu tôi , tôi sẽ yêu họ .

Tự Lực chen vào :

- Thừa giáo sư , nhưng đôi khi học trò không tôn trọng thầy , thầy vẫn yêu học trò và dù thầy không yêu em thì em cũng cứ mến và tôn trọng thầy .

Cô Thần Mã bối rối một giây , nhưng sau đó mắt cô nheo lại , tinh quái :

- Cái đó ..à ..gọi là xả thân quên mình ...

Giáo sư Đại Nam cười to :

- Khả năng tư duy của quý vị đạt đến mức thượng thừa rồi ...

- Thượng thừa ? chúng tôi không có từ đó ...

Giáo sư Song nheo mắt nhìn giáo sư Đại Nam :

- Khám phá của giáo sư cũng đạt đến ...thượng thừa ..Tôi nói có đúng không ?

Giáo sư Đại Nam cười to :

- Không đâu ,nếu không nhờ giáo sư và các nhà bác học khác , tôi cũng chẳng làm nên cơm cháo gì ..

- Làm nên cơm cháo gì ?

- Chẳng làm được điều gì cả ...

- Không có các bạn , chúng tôi đã bị hủy hoại rồi ..chẳng làm nên cơm cháo gì .

Mọi người đều cười sung sướng .Chỉ có một người không cười ,đó là cô Thần Mã . Giọng cô nghèn nghẹn :

- Tôi chúc mừng giáo sư ..nhưng tôi rất hổ thẹn vì trái tim tôi không mừng vui được ...tôi sợ phải nghe lời tạm biệt ...

Tôi rơm rớm nước mắt nhìn cô . Chúng tôi sắp phải xa nhau .Giáo

sư Đại Nam và giáo sư Song đã khám phá ra cái lỗ mọt mà chúng tôi đã tình cờ chui qua .Trong một chừng mực nào đó ,đây không phải là một phát minh toàn vẹn .Nó chỉ là một sự tìm hiểu nguyên nhân và tình trạng kỹ thuật khiến con tàu của chúng tôi bị trục trặc , ngẫu nhiên bay vào chiều thứ tư để đến được An Pha . Bây giờ để ra đi cũng theo đúng con đường đó , chúng tôi chỉ việc tái diễn lại những nhầm lẫn kỹ thuật ấy thật chính xác và chúng tôi có cơ may trở về điểm xuất phát .

- Ngày mai tôi sẽ báo cho Hội Đồng tối cao biết quyết định rời An Pha của mình .

Tiếng của giáo sư Đại Nam cất lên buồn buồn . Triệu My bật khóc .Cô bé mau nước mắt quá . Tôi rút trong túi ra một chiếc khăn có màu sắc của hai độ nắng chiều . Nắng của An Pha . Tôi đã làm chiếc khăn này từ một loại cây đay lạ tìm thấy ở An Pha , và màu nắng nhạt dần lấy ý từ câu nói của Maida khi nghe tôi kể về những đêm trăng tuyệt đẹp ở trái đất . An Pha không có trăng bởi đêm qua mau , nhưng ánh nắng của mặt trời thứ hai khi vừa lặn xuống đường chân trời có màu vàng sáng mong manh lạ lùng khiến người ta khó quên được . Maida đã nói :

- Thôi thì tớ tạm xem như đây là ánh trăng của An Pha vậy .Nó phải khác trái đất để các cậu còn nhớ đến chúng tớ chứ . !

Tôi đã tự dệt hàng tá khăn như vậy để tặng tất cả mọi người . Tôi biết mình còn nhớ An Pha rất nhiều ,nhưng trở về vẫn là ước mơ lớn nhất của tôi .

Hội Đồng tối cao đồng ý để chúng tôi lập lại thử nghiệm . Họ cam kết trong trường hợp con tàu không thoát được bầu khí quyển của An Pha ,họ vui lòng xem chúng tôi như là cư dân chính thức của An Pha ,cho tới khi khoa học phát triển .

Chúng tôi bận rộn tối mắt trong việc trùng tu con tàu . Theo lời giáo sư Song, với sự giúp đỡ của một bộ phận người máy kỹ thuật , chúng tôi đã sơn lại con tàu bằng một hợp chất kim loại hiếm ,chịu đựng được áp lực và nhiệt độ gấp nhiều lần vỏ tàu cũ . Kỹ sư Quang đã tái tạo lại được nguồn năng lượng cho con tàu nhờ hỗn hợp uranium của Hội Đồng tối cao trao tặng . Điều này khiến kỹ sư Quang hơi thất vọng .Chú ấy mong muốn có một nguồn năng lượng vĩnh cửu ,loại dùng cho trái tim người máy sinh học ,để đảm bảo an toàn

cao nhất cho con tàu nếu gặp sự cố ngoài ý muốn .Nhưng An Pha cố lời đi . Tất nhiên ,họ vẫn chưa tin ,và không muốn một phát minh quý như vậy đem biểu không cho người trái đất.

Những ngày này ,chúng tôi còn phải tiếp rất nhiều khách . Các giáo sư Comma ,giáo sư Smit ,Thần Mã ,các sinh viên bạn bè Diman ,Damma,MaiDa ,và các kỹ sư quen biết khác . Diman đã đề nghị kỹ sư Quang cho biết thông số kỹ thuật nhằm lẫn để chui vào cái lỗ một ngẫu nhiên của chiều thứ tư . Cậu ấy nói nửa đùa nửa thật :

- Tôi sẽ cố thực hiện việc các cậu đã làm . Biết đâu tôi gặp được mọi người ở trái đất ... Mọi người không đuổi tôi chứ ?

Chú Quang cười nói :

- Còn hoan nghênh nữa là đằng khác . Chúng tôi không sợ những nền văn minh ngoài trái đất đâu .

Tự Lực chen vào :

-Chúng có lẽ chúng tôi vẫn đi tìm vì nghĩ rằng nếu có thiện chí và có lòng thân thiện , chúng tôi sẽ được đáp lại bằng lòng thân thiện .

Tự Lực nói xong ,rút ngay trong túi ra một khăn tay hai màu tặng cho Maida . Má cô bé hồng lên . Ôi , cái thằng này luôn luôn làm chuyện của người phúc ta , nhưng tôi không ghen tị nữa vì tôi đã tặng Triệu My chiếc khăn đầu tiên . Còn lại, cứ để Tự Lực hạnh phúc và vui vẻ . Niềm vui nỗi buồn khi nói lời từ biệt theo chúng tôi đến tận giờ bước lên con tàu quen thuộc . Con tàu đã được đưa ra sân phóng phi thuyền thực tập của trường Đại Học . Dưới chân cầu thang ,mọi thứ tình cảm như để lại , chỉ còn nỗi lo lắng hồi hộp tràn ngập con tim . Các người máy làm công tác kiểm tra chạy tới chạy lui trên những bánh xe trượt . Chúng tôi ngồi vào chỗ của mình . Tôi đặt cuốn nhật ký hành trình trước mặt ..Tôi sẽ viết tiếp chương trở về vào đoạn dang dở của chuyến đi . Qua khung cửa sổ , tôi nhìn lần cuối những gương mặt quen thuộc đã cùng chúng tôi trải qua bao nỗi buồn vui trên hành tinh xa xôi này . Họ đang dán mắt qua các cửa kính của nhà đưa tiễn .Lòng tôi trĩu nặng

Hai chiếc xe tự hành chở đại diện của Hội Đồng Tối cao và nhóm kỹ sư người máy đến từ biệt . Thầy Đại Nam vắn tắt những lời chào xã giao lịch sự . Một kỹ sư lên tàu phụ giúp kỹ sư Quang kiểm tra lại máy móc lần cuối . Kỹ sư Quang không muốn , chú ấy lẩm bẩm :

- Họ vẫn không tin chúng ta . Họ sợ chúng ta lừa gạt gì chứ ?

Giáo sư Đại Nam tiến lên :

- Tôi sẽ đưa ông tham quan phòng máy .

Viên kỹ sư bước sâu vào bên trong . Ông ta đưa mắt nhìn cuốn nhật ký hành trình chứ không nhìn gì khác . Một giây qua , ông mỉm cười bắt tay giáo sư Đại Nam rồi lấy ra một gói nhỏ :

- Chúc giáo sư và mọi người may mắn . Đây là món quà nhỏ của tổ chế tác người máy sinh học tặng cho con tàu ..

Giáo sư Đại Nam ngần ngừ . Về xã giao , chúng tôi chẳng có gì tặng lại cho đại diện của An Pha . Quả là thiếu sót .. Nhưng viên kỹ sư đã nói tiếp , rất nhanh :

- Quý vị đã tặng chúng tôi món quà vô giá rồi . Đó là tình yêu , tình người . Thứ tình cảm đã khiến trái tim người máy hoàn hảo chất người hơn và cũng cùng lúc khiến trái tim con người nhân bản hơn .. Ông ta quay lưng đi thật nhanh ra cửa , kỹ sư Quang nhấn nút , cánh cửa từ từ khép lại . Giáo sư Đại Nam mở nắp hộp , một nguồn ánh sáng phát ra từ một tấm kim loại nhỏ bé bằng đầu móng tay .

- Trái tim vĩnh cửu ..

Kỹ sư Quang suýt rú lên vì vui mừng . Món quà vô giá và bất ngờ .

Ông đón lấy và nhanh như chớp gắn vào hộp năng lượng dự phòng .

Giáo sư Đại Nam quay về phía chúng tôi , giọng ông run run :

- Đã đến lúc chúng ta trở về nhà . Tất cả sẵn sàng .

Nỗi lo âu hầu như tan biến . Chúng tôi đồng thanh nói to

- Sẵn sàng .

Kỹ sư Quang hoa đôi bàn tay trên bảng điều khiển . Tôi dán mắt vào khung cửa sổ kịp thấy một mặt trời An Pha đang thức dậy , rồi những gương mặt nhỏ nhặt nhòa , tan biến trong khối âm thanh lớn dần

. Thân thể tôi như vỡ tung ra từng mảnh từng mảnh , bỗng bồng bềnh trôi nổi . Tôi thét lên , như ng tiếng thét cũng không phải của tôi mà như ở từ một thế giới nào tối tăm , một bến bờ vô tận . ..

Tôi tỉnh lại với cái đầu nhức buốt và đôi chân như tê liệt . Tôi cố nâng cái cổ cứng đờ lên khỏi hai bàn tay của ai đó vắt ngang lưng ghế .

Trước mặt tôi qua khung cửa sổ , những cành cây giăng ngang xanh thẫm , loáng thoáng đằng sau , một mặt trời đang lên rực rỡ .

- An Pha ..

Tôi thều thào .

- An Pha ..

Tiếng ai đó lập lại với chút kinh hoàng . Mọi người đã tỉnh lại . Tách tách .. khóa an toàn đã mở . Kỹ sư Quang la lên:

- Không thể nào ..

Giáo sư Đại Nam mỉm cười . Ông nói rõ ràng từng tiếng :

- Chúng ta đã trở về nhà .
- Không có mặt trời thứ hai .Chúng ta đã về nhà
Tự Lực hết vang .Kỹ sư Quang mở cánh cửa .Mọi máy móc đều vận hành tốt . Gió rừng tràn vào lạnh buốt . Một bảng hướng dẫn người đi rừng rơi ngay cạnh con tàu .Không còn gì phải nghi ngờ . Chúng tôi đã về đến nhà .

Tôi không có thời gian để kịp ghi tiếp dù chỉ một giòng trong nhật ký hành trình khi trở về . Chuyến đi thực tập của chúng tôi cũng không theo đúng chương trình .Nhưng bù lại trong tim tôi ,óc tôi đầy ắp những hình ảnh ,con người An Pha ,những bài học về tình thương yêu, phẩm giá ,sự tôn trọng ,nghĩa thầy trò . Tất cả nhắc nhở cho chúng tôi rằng điều quý giá nhất không phải là những tiến bộ vượt bậc của khoa học mà là phẩm chất cao đẹp của con người . Chính những phẩm chất ấy đã đánh thức được cả trái tim của người máy , làm cho các thế giới trong vũ trụ ngày càng tốt đẹp hơn dù cho thế giới ấy vẫn minh vượt bậc hay vẫn còn sơ khai . Tôi nhứt định sẽ viết những ý nghĩ này trong bài tường trình cho Ban Giám hiệu ,bởi biết đâu một ngày nào đó ,chúng tôi lại được đón tiếp một Maida, một Diman ,Thần Mã ,Sít Ma hay giáo sư Song trên trái đất này .

KIM HÀI (6/20)

Nguồn: Kim Hà/ Tác giả VNTQ
Người đăng: Thanh Vân